

A close-up photograph of a person's hands holding a large, vibrant red hibiscus flower. The hands are positioned to support the flower from below and the sides. The person is wearing a grey long-sleeved garment. The background is a soft-focus green, suggesting an outdoor setting with foliage. The text is overlaid on the image in white, sans-serif font.

Милена Маат

ДЗЕН

СЪЗЕРЦАНИЕ

КНИГА 1

Милена Маат

ДЗЕН

СЪЗЕРЦАНИЕ

книга 1

Съзерцание, книга 1

© Милена Маат, автор

© Махатма ЕООД

Първо издание на български език – 2020 г.

Тази книга е предмет на авторско и търговско право. Текстът или откъси от него не могат да се възпроизвеждат или преработват без писменото разрешение на автора.

Текстовете са събрани и оформени в книга от авторски публикации на Милена Маат в социалните мрежи от нейни съмишленици - Петя Иванова, Даяна Милева, Доля Новачкова.

Печат:

ISBN

Докосяваш се до ДЗЕН тогава, когато си готов да преминеш познатите граници на ума и да търсиш със сърцето си. Започваш осъзнато да изследваш взаимовръзките в цялото съществуване ТУК и СЕГА. Събуден си, озарен и вече присъстваш живо и наблюдателно. През Дзен ставаш автентичен извор на Божията вода и предаваш напатък, осъзнавайки първичната природа на всичко. Когато се свържеш с Дзен учител – „почитан учител“ правиш вътрешната връзка с Бог. Обучаваш се през обикновеното, естествено, през Божественото творение в ежедневието, за да бъдеш свой маестро и гид на реалността си и да създаваш осъзнато по пътя си с лекота и блаженство.

*Да си всичко и нищо, но и да го знаеш...
подскачайки с филия в ръка и намръщено от слънцето носле.
Обичам ви, нежно ми е с вас...*

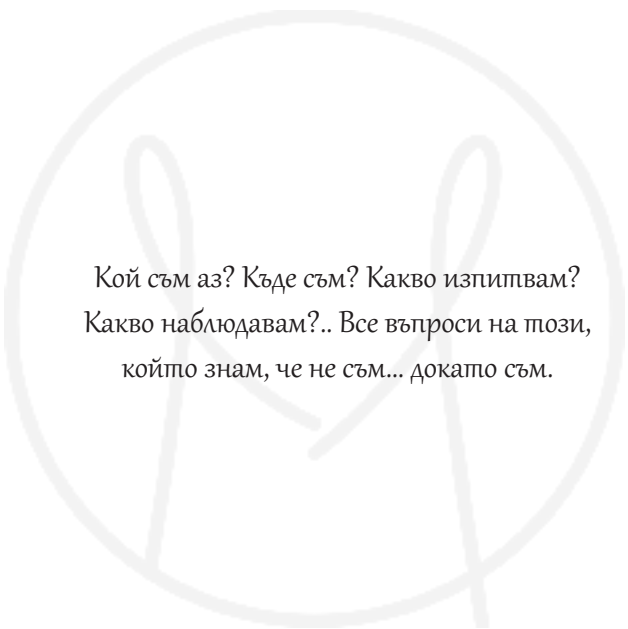
Милена Маат

Milena Maat

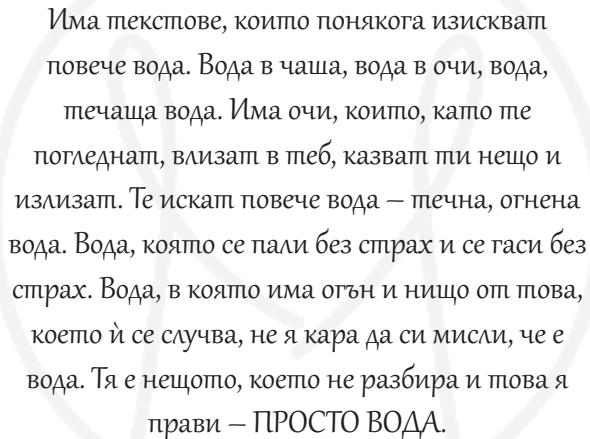
Милена Маат

© МАХАТМА, 2020

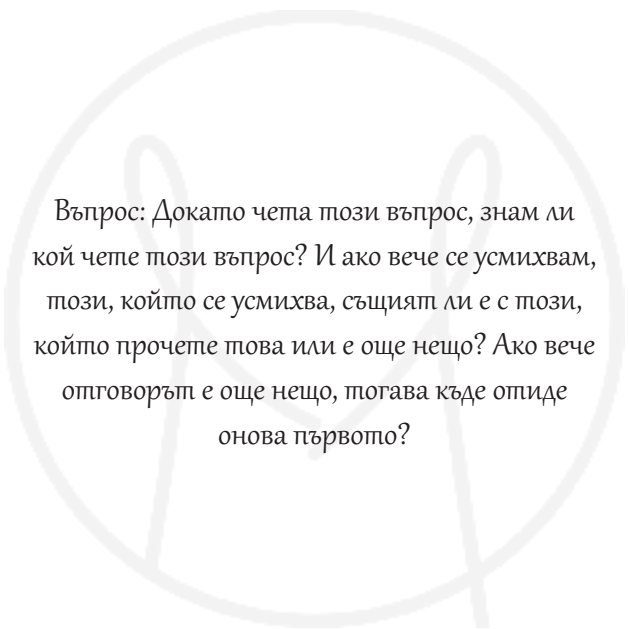

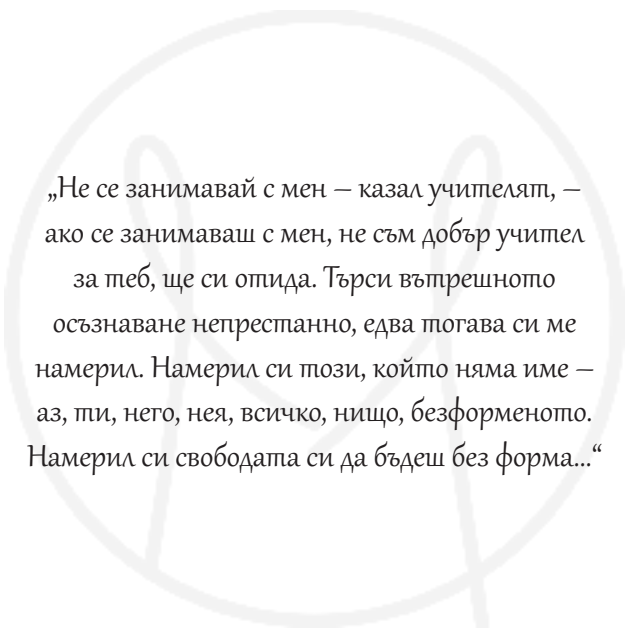
Кой съм аз? Къде съм? Какво изпитвам?
Какво наблюдавам?.. Все въпроси на пози,
който знам, че не съм... докато съм.

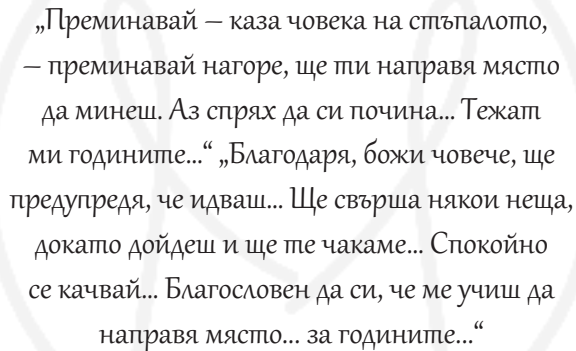
Има текстове, които понякога изискват повече вода. Вода в чаша, вода в очи, вода, печеща вода. Има очи, които, като те погледнат, влизат в теб, казват ти нещо и излизат. Те искат повече вода – течна, огнена вода. Вода, която се пали без страх и се гаси без страх. Вода, в която има огън и нищо от това, което ѝ се случва, не я кара да си мисли, че е вода. Тя е нещо, което не разбира и това я прави – ПРОСТО ВОДА.

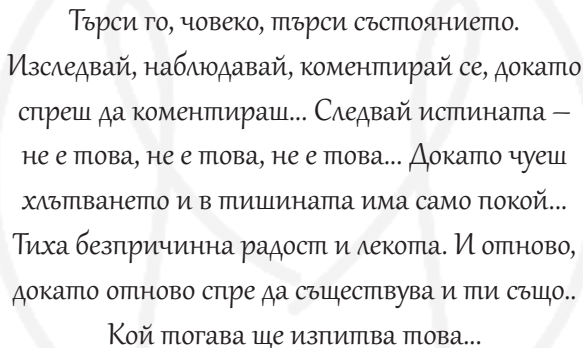
Въпрос: Докато чета този въпрос, знам ли кой чете този въпрос? И ако вече се усмихвам, този, който се усмихва, същият ли е с този, който прочете това или е още нещо? Ако вече отговорят е още нещо, тогава къде отиде онова първото?

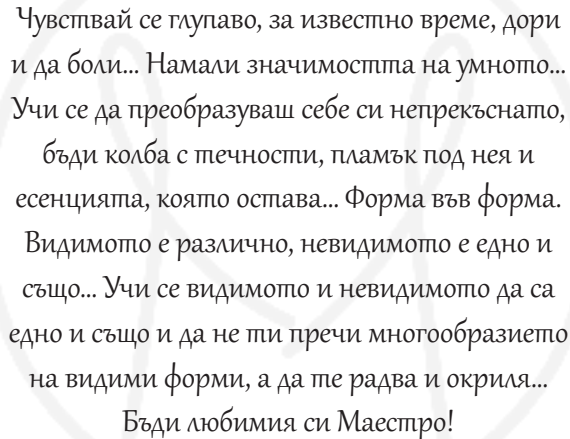
„Не се занимавай с мен – казал учителят, – ако се занимаваш с мен, не съм добър учител за теб, ще си опита. Търси въпрешното осъзнаване непрестанно, едва погава си ме намерил. Намерил си пози, който няма име – аз, ти, него, нея, всичко, нищо, безформеното. Намерил си свободата си да бъдеш без форма...“

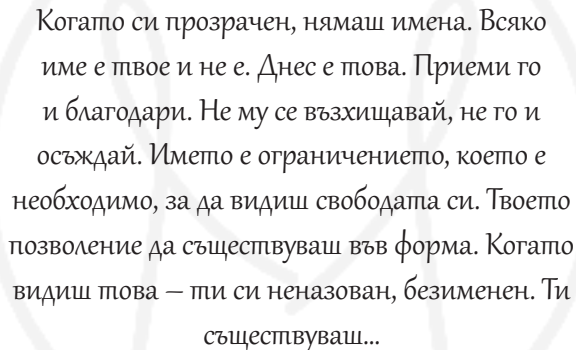
„Преминавай – каза човека на спъпалото,
– преминавай нагоре, ще ти направя място
да минеш. Аз спрях да си почина... Тежат
ми годините...“ „Благодаря, божи човече, ще
предупредя, че идваш... Ще свърша някои неща,
докато дойдеш и ще те чакаме... Спокойно
се качвай... Благословен да си, че ме учиш да
направя място... за годините...“

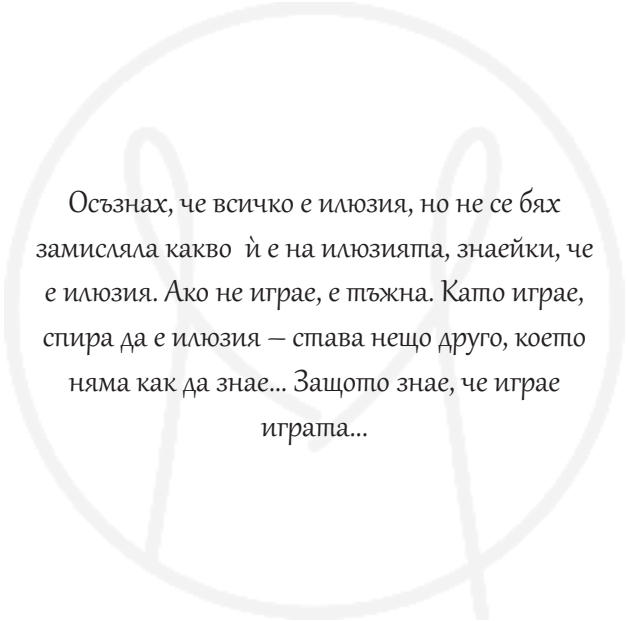
Търси го, човеко, търси състоянието.
Изследвай, наблюдавай, коментирай се, докато
спреш да коментираш... Следвай истината –
не е това, не е това, не е това... Докато чуеш
хлъпването и в пишината има само покой...
Тиха безпричинна радост и лекота. И отново,
докато отново спре да съществува и ти също..
Кой погаваш ще изпитва това...

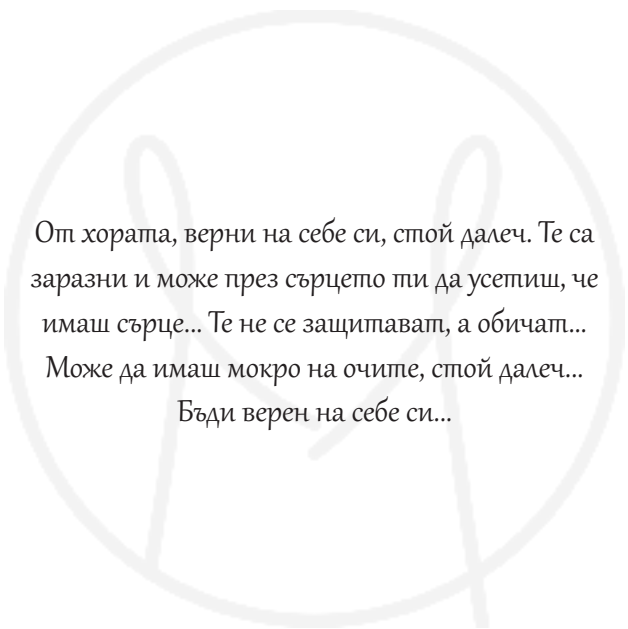
Чувствай се глупаво, за известно време, дори
и да боли... Намали значимостта на умното...
Учи се да преобразуваш себе си непрекъснато,
бъди колба с течности, пламък под нея и
есенцията, която остава... Форма във форма.
Видимото е различно, невидимото е едно и
също... Учи се видимо и невидимо да са
едно и също и да не ти пречи многообразието
на видими форми, а да те радва и окриля...
Бъди любимия си Маестро!

Когато си прозрачен, нямаш имена. Всяко име е твое и не е. Днес е това. Приеми го и благодари. Не му се възхищавай, не го и осъждай. Името е ограничение, което е необходимо, за да видиш свободата си. Твоето позволение да съществува във форма. Когато видиш това – ти си неназован, безименен. Ти съществуващ...

Осъзнах, че всичко е илюзия, но не се бях замисляла какво ѝ е на илюзията, знаейки, че е илюзия. Ако не играе, е пължна. Капо играе, спира да е илюзия – става нещо друго, което няма как да знае... Защото знае, че играе играта...

От хората, верни на себе си, стой далеч. Те са
заразни и може през сърцето ти да усетиш, че
имаш сърце... Те не се защитават, а обичат...
Може да имаш мокро на очите, стой далеч...
Бъди верен на себе си...

ЧАСТ II

На Мими

Здравей, Палаво Носле!

Срещата ми с теб ме гмурна дълбоко в непознатото. Влюбих се в твоя изследователски нюх към материята!

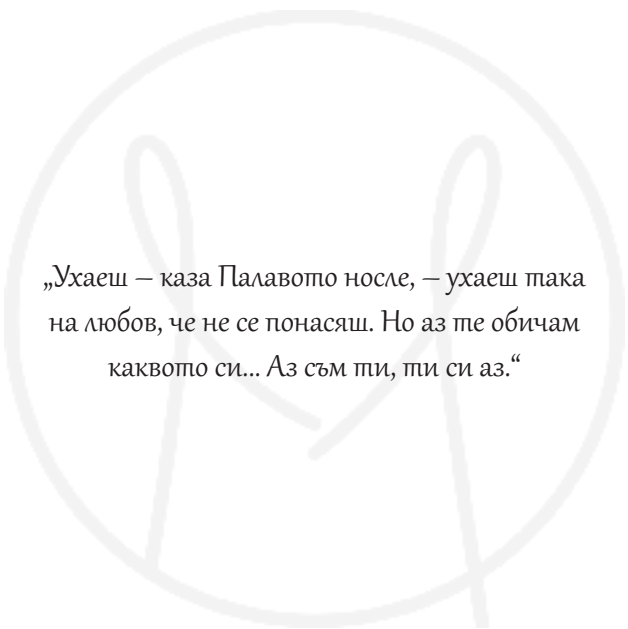
Увлекателно и забавно е пътуването с теб. Твоето любопитство, изобретателност, смелост, прямота

и любов към всемира ме карат да се усмихна и да съм отново палаво и търсещо дете. Благодаря!

Катя

„Защо ми е да има цвят? – казал Палаво но сле. – Всичките лилави са лилави, всичките зелени са зелени... Няма никакво разнообразие... Ако всичко е без цвят, ще създадеш цвета, имам самочувствие в това, дядо, мога да създавам цветове... Да рисувам мечтите...“ Дядо му Времето го погледнал с игрив поглед и го попитал: „А според теб, какво чувства лилаво то цвете, когато все е лилаво, откакто се е родило друг цвят не познава, а някъде дочува детски смях и въздишка – колко много цветове има в тази градина, колко е красива и пее... И се оглежда, оглежда, къде са другите цветове... Ококореното цвете... И кой пее... И ти, Палаво но сле... Чуваш ли тази музика на цветовете или само знаеш да изпълняваш мечтите си... без цвят!? А танцуваш ли с прецъфтелите цветове, гонени от вятъра на мълчанието... в зрелостта на плода си? Виждаш ли в сълзите без цвят радостта като цвят и пъгата? А какъв цвят имат те, Палаво но сле? И какъв цвят е твоята пижама и твоята вратовръзка? Цвят на мълчание или на вик в

безкрайността... Цветята, момчето ми, имат ухане на безкрайност, ухане на безвремие и свобода от цвета си. Те са живи... Танцуващи безцветни мелодии на първото тихо усмихнато мълчание...“ Палавото после се замисли дълбоко, тихо, пъжно, леко усмихнато... Доскуча му след известно време, беше забравил, че на тази планета има време и нещата доскучават с времето си... Отметна ръка небрежно, търсейки с поглед дядо си – но видя, че отдавна е сам... до лилавото цвете, сред шума на децата, ококорено гледайки света по лилав начин... алхимично и нежно... „Мога да създавам цветове... – мълвеше тихо и нежно. – И така създадох лилавото цвете с ухане на сбъднати мечти. Да, имам самочувствие за това, но и знам, че го правя... И спанах скучен като всички други, които искат да има цвят... Претопих се...“ И с усмивка продължи да изследва този свят на объркани мечти и цветове, които се гонят, не знаейки кой цвят всъщност са... Пеещите посветени...

„Ухаеш – каза Палавото носле, – ухаеш така
на любов, че не се понасяш. Но аз те обичам
каквото си... Аз съм ти, ти си аз.“

Назоваваме това, което сме осъзнали, което живеем, доволни, че сме го открили, споделяме го с любов, време, отдаденост или мълчим доволно, но дали е само това? Какво то и да кажем... се мисли в почка накрая, ами ако са точки, ако правят линия? Ако линията е невидима илюзия на идеята на маспилото... А маспилото още не е родено като изкуство... Изкуството на значимостта на осъзнатото е илюзия изкуство като всяко друго...

„Не, не е това... – каза си Палавото носле, четейки текста, почесвайки се с досада, удовлетворение и научно любопитство, анализирайки с часове прочетеното и до вчера доволно взетото от всякъде. – Не успявам даже да го чуя или прочета в океана съм на знанието... И защо?! Защо пак не знам?! Точно защото го осъзнах вече, не е това... и е това... Ако се задържа пвърде дълго... в новооткрилата си мъдрост и любов, ще се загубя... в значимостта си и в илюзията ѝ. Колко семки трябва да образува плода ми, за да го разбира, земя моя... попла и тъмна... И отново ще посадя...

космическото семе... да пребъде, а аз не знаейки... И кога най-после моят дядо Времето ще ми покаже всичко... че няма нищо... Ами тогава аз как ще го разбера? Защо все спигам до това, колко съм глупав... а пък знам толкова много... Защо колкото повече, толкова по-малко, а не толкова повече? Какво става със света около мен, нали благодарността на знание ни целуна, с мен и усмивката ми... Мога да изляза от това, като се правя, че съм удовлетворен, че съм в мир и не търся, тогава защо носето ми расте и по търси... Рови, мирише... Все нещо ме издава... Какъв е този свят? Никъде да не можеш да се скриеш... А ако се скрия, носето ми все спърчи и показва къде съм... Ами ако съм почка... Или линия... Или като онзи снежен смешен човек с носе от морков, на който катеричката му изяде носа... докато светеше слънцето? Ами ако се скрия в семето и изчакам зимата да мине? Пак ще порасна и какво от това? Отново ще е... Дали има време, в което да не е нужно да си семе и плод... поотделно? Моят дядо Времето

мълчи, чака да го открия сам... Да го чуя отвътре... Това ми било дядо... Ще се поогледам... Все някой ще ми го даде осъзнапо... написано... обяснено... и погава... Защо не съм удовлетворен? Епо пробвах отвътре... Не се загубвам отвън, сега ще чакам... чакам... Мое си е осъзнаването, да знаете...“ И Времето го погледна с любов и усмивка: „Ами заповя го кръспих Палавото носле... отговаря на името си... И така ще се открие... и опознае... знаейки името си...“

„Това не съществува – само моят начин е, оправдан съм да продължа така и ще си го доказвам отново и отново, аз съм изследовател, само любов не може, трябва лъжа, криене, бягство, няма как да оцелеем. Тая/тоя пък, за какви се мислят, вербуват хората, карат ги да залипат към парите или любовта. Ох, досадно е в група, писна ми от това някой да се обляга на мен, на мен ми е толкова трудно, а на всички други им е толкова лесно... Ох, жертвата аз, все не ми е достатъчно... ИСКАМ, ИСКАМ, А ВСЕ НЯМАМ, НЯМАМ, така и не срещнах някой, който да ми даде вяра. И да си изпръгнаш сърцето, ще се усъмня... И гладни да стоят и да работят за мен с години, ще се усъмня, щото не тупти изпръгнато... Няма чудо, няма криле, локва е и жаба, която ме заблуди, била жива и нормален човек, който може да умира и да страда като другите... Затова изпръгни го, любов, саможертвай се, лиши се от всичко човешко и обикновено, направи го, за да ми се докажеш... Моля, искам да ми докажеш, че има чудеса, че съм чудесо аз, аз имам нужда да се

събудя, имам нужда от вяра. Млъкнете, съвест и сърце!“ – казало ПАЛАВОТО НОСЛЕ и отново разрязало ЖАБЧЕТО със замах, да види отвътре къде му е душата... и защо се усмихва и пее... и защо е само за него това – колкото и да му взима, все му остава... Дори и когато не мърда... песента му се носи и дразни, дразни отвсякъде... „Красиво и нежно е, в изобилие и слава на БОГ и на всичко природно и взаимно свързано на Земята, но да... аз ще имитирам слънце и звезди и така ще ми вярват... Ще крия истината, даже ще я говоря наобратно, защото съм в друга версия. Това – това не го помня, изобщо в този живот помогна ли ми някой за нещо, ще намажа с кал всеки, който свети повече от мен...“

Компютрите напомнят песента на птиците... А жабчетата, разрязани от ценители проверяващи, смея се... видяха кръста като спасител за себе си... и се преродиха помазани...

„И...” – попита Тя. „И... какво?” – отговори Листо, когато, летейки във въздуха, осъзна, че умира, приближавайки се към Земята. Палавото после я погледна и каза безгрижно: „Амии“ – това, което знаеше Снежинка сред хиляди свои красиви форми, панцуващи във въздуха, докато докосвайки мечпаната земя, се топеше и губеше формата си. „Защо, не разбирам – каза Тя учудено, – защо се топят, защо умират? Защо изяждам Листото и то умира, за да съм жива аз?“ Палавото после я погледна и докато ѝ оправяше косичката на челото, нежно ѝ каза: „За да пребъдат, така са свободни... в любовта си, в извора си... Погледни...Тя не знаеше, че е снежинка, видя красивия си танц и нежно се разтвори... Дълбоко, дълбоко в нея усети погледа ти... любовта ти... свободата... Любовта на формата, която знае...”

„И всъщност... – леко почесвайки се зад ухото констатира Палавото
носле, – просто трябва да не отричам въглеродния двуокис на планетата
и да се привързвам към кислорода, искам само него... Това се иска от мен,
за да съществувам сега, нали, като тяло на тази планета... Много неща
съществуват заедно с мен... Сега е така, това е, кой съм аз да кажа дали да ги
има... и колко? А и да кажа, какво от това, тях пак ще ги има, само че ще ме
дразнят и аз – тях... Тоест моят подход трябва да е управленчески – аз да
реша... И да си го знам...“ Нослето му порасна от самодоволство – той реши...
„Е, нека ви има, всички вие, които БОГ ви е създал... Нека ви има, позволявам
ви...“ И после радостно отпи от чая си... Беше го измислил... Да, даже и
нослето му го показа... Мир стана в него, палав и смирен мир!

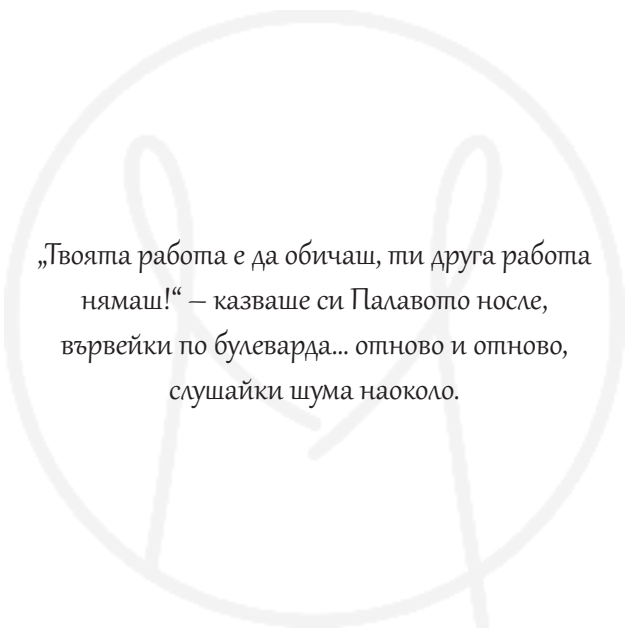
„Ти, принцесо, ти постоянно мислиш да си удобна за роклята си...“ – Палавото после изрече тези думи с досада, но и с облекчение... Толкова време наблюдаваше това, толкова рокли минаха пред погледа му в тела, затворени в тях, заключени в задължителния си мир, който споеше като скафандър. Дължна си, дължен си, като място, на което нямаше кислород и не можеш да дишаш без маската, маската, която обличаше принцесата и принца, като обличаше роклята си... Той изпича към дядо си Времето, крещейки свободата си: „Открих го, дядо, открих начина принцесите, принцовете да са свободни от роклята си, празните квадратчета.“ Времето го погледна с усмивка: „Нали знаеш, това за теб, което е пет минути, за принцесата и принца са пет месеца... Сложи ли тази подправка във формулата си?“ „Но, дядо, аз вече я пуснах така... Важно за мен беше, че го открих, а не кога...“ „Така е, После, така е, но като попълниш празните места остава... Кога... И се раждат пак мечтите на принцесата и принца... За да останат мечти...“

„Не разбирам, дядо, този свят на мечти на тази планета... Защо са им мечти да живеят, като си имат живот да живеят? Не разбирам, а толкова търпеливо и отдадено наблюдавах... Кога ще слезем, дядо, сред тях, да видят, че не ги наблюдаваме само, уморих се да се разхожда само мечтата ми като рокля на принцеса и принц и да я прегръщат... Може ли сега?“ Времето се усмихна и промълви тихо: „Казах ти, Палаво носе – остава Кога... Хайде, наблюдавай...“

„Аз те хванах отново, мой си – пичайки викаше Палавото носле, списнало юмручета гордо пред сърцето си... – Хванах те, господин ВЪЗДУХ, аз всичко хващам, защото зная, че през любовта и грижата за мен мога да припежавам всичкото добро – и хора, и стихии, да бъда център на внимание, защото имам потенциал, който предава нападък... Избран съм, като споделена безотговорност... Не може без мен... Необходим съм на Вселената отчаяно... Хванах те, защото знам, че няма да искаш да страдам и да са ми празни шепичките. Вярвам в теб, докажи ми се, че си истински и свободен и живееш в любовта и свободата... и можеш да губиш всичко, защото си нищо... Длъжен си да не оставиш нищо за себе си... Ти си въздух... За да ти повярвам, само това искам, да те няма, за да ме има мен, само мен... Дай ми звука си, мисълта си, сърцето си, любовта си, всичко искам – зная, за това съм роден...“ – повтаряше си тихо вече едва-едва, защото му свършваше въздухът в гърдите. Палавото носле, колкото и да му беше забавно, в един

момент се умори, не можеше да си поеме дъх, седна и разтвори ръчички, сигурно, че припежава нищото.... защото за него то беше нещо. Тогава чу до себе си глас: „Хайде да играем, аз съм наоколо, в теб и в ръцете ти – но ти ослепя, Палаво носле, и оглуша от виковете си на победа... и вдъхновение. Звук и въздух нямаш... Защо, на кой даде това? Само да можеше да ме видиш... вътре в теб... Защото си живо, Палаво носле, защото не спря да ме пускаш вътре в теб и навън... Само да знаеше истината... Щеше да видиш, че и сега си играем. Игра на живот и смърт, игра на стихии в едно. Игра на чернобял фар, през който ще излезеш от бурята, но, Палаво носле, време е да видиш, че има буря... и морето ти не е спокойно... Защото задържа твърде много вятър, вода и земя, и огън, които не бяха само за теб... а за полкова много Палави нослета, твоята раса любов. Нека бурята разнесе това и се освободиш от себе си... Но, Палаво носле, до тогава аз ще съм празни ръчички отвън... Но в гърдите, където съм... ще дишаш... през много животи, не забравяй това...“

Палавото носле се събуди и погледна юмручетата си стиснати все още... Разплака се и мълча цял ден. Не му се играеше, защото знаеше, че играе... Обеща си, освободи се, осъзна се и продължи да тича и да гони вятъра... Защото не му се играеше... И вече нямаше нужда да хваща вятъра... а да танцува с него свободно... като вятъра... Чак погава Палавото носле разбра какво е да си Вятър... и се видя в нечии шепички, които самонадеяно го списаха... „Пак ли... ще ме наречеш Господин Въздух, па аз съм Палавото носле, не помниш ли?“ „Не, не помня... – отговаряше ехото, – помня те само като въздух, земя, огън и вода... Другото си спомняш ти... Забрави го, освободи се!“

„Твоята работа е да обичаш, ти друга работа
нямаш!“ – казваше си Палаво по носле,
вървейки по булеварда... отпново и отпново,
слушайки шума наоколо.

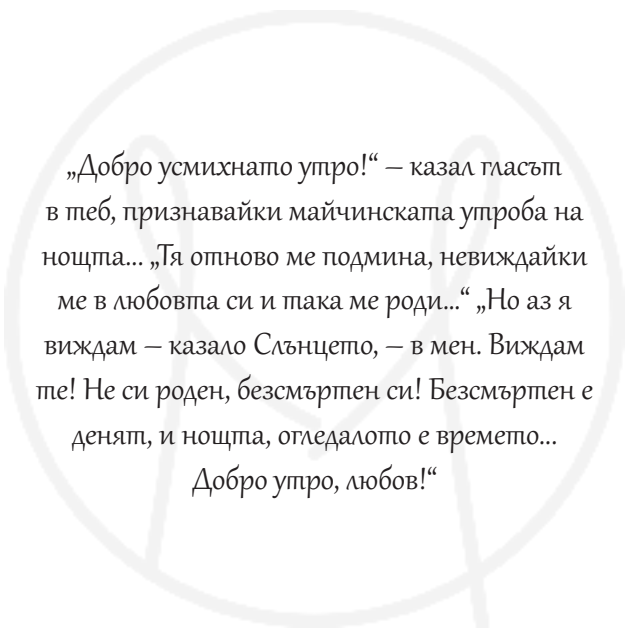
И Палавото носле замислено и леко сънливо каза: „О, да, тя още се обижда – не усеща любовта, усеща обидата, отхвърлянето, усеща, че е сама, омайва се от това, не търси възстановяване на свързката в мрежата любов на хора и планета... А той, той иска във всичко да е първи, други да няма, и напомня, напомня, краде време от другия, наема божествения гений, мислейки, че може да го купи с похвала, че е добра любов, държи го в липса на материя, на информация, на контакти, за да контролира – не усеща любовта още, не усеща, че утре всичко това сам ще унищожи, за да се събуди в нея. “Защо? Защо – попита Времето, – защо според теб и твоите изследвания все още е така?“ Палавото носле се замисли, подпря брадичката си със заучено мъдро движение ухажващо погледа му и отговори: „Защото не знаят, че любовта е живо същество, това не знаят още хората на Земята... Виждат го, вярват го, но не знаят...“ Времето го погледна и с почуда попита: „Какво знаят, какво е това?“ Палавото носле въздъхна и самоуверено

отговори: „Ами, това са човешки работи... Ще ти трябва време да ги усетиш, постой, постой при нас... Тук е хубаво, аз се застоях...“ „В моя кръг нямам това право, но ти имаш, моля те, създай ме... за да им се порадвам... Докато спрат да се обиждат... Радостта в очите ми ще им помогне... И напиши, моля те, Палаво носле, някъде – Радостта в очите на времето е за всички нас!“

„Толкова много смях слиза с теб на Земята, знаеш ли, дребничкото ми...“
– Палавото носле галеше охлюва по черупката и го успокояваше да излезе и да се попече на слънце. Знаеше, че допирът го беше стреснал, допирът на ръката му, разбра го по реакцията на роцата, които бяха излезли навън на светло и се виждаха смело, ярко, без да ги крие... Но после се стреснаха и се прибраха. Бяха толкова нежни, прозрачни и искрени по детски, още ги усещаше. Но усещаше и надничашия поглед на мъничето, любопитно търсещо ръката, милувката и слънцето... прегръдката на уханието заедно. „Да потичаме, а? – пееше тревата и се полюшваше. – Да потичаме танцувайки, без да се изкореняваме...“ Някъде пееха червени макове, а дъждът... боцкаше парливо и напомняше, че живопът не е рай, а реалност. Палавото носле седна на тревичката, осъзнавайки, че я мачка, потри носле с ръка и се отпусна, наслаждавайки се на несъвършенството и егоизма си – реши да го увеличи – прегърна тревата, вдъхна уханието и озари с поглед игличките на

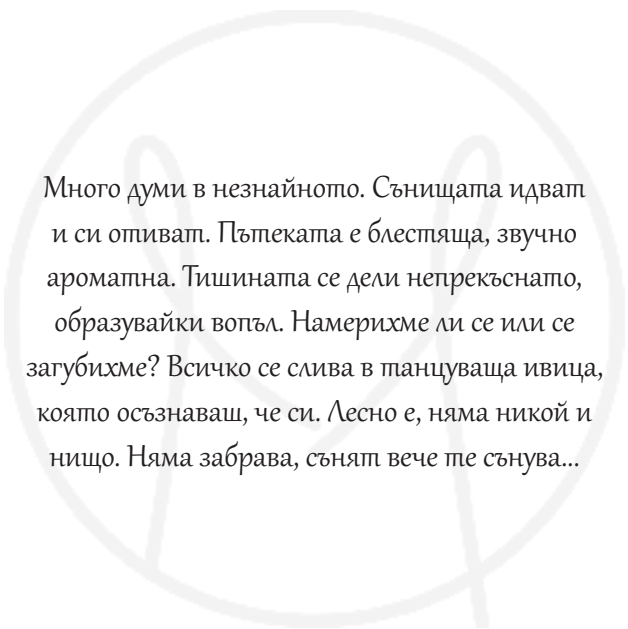
дъжда, които правеха дъга на слънцето и извика силно към дядо си Времето, който го наблюдаваше с любопитен поглед от разсеяното далече... „Не мога да разбера тази Земя, тези растения, животни, хора, не мога да ги разбера... Заповяда просто ще се отпусна и ще си полегна на тревата, ще спра да мисля, ще чувствам, ще вдишвам живота и ще се сливам с това съвършенство... Нека малко ме изследва по – съвършенството, аз се уморих. Не може да е такъв егоист... Та аз съм изследовател, на пълен работен ден... Защо всички се държат така, все едно не работят? Аз съм трудолюбив изследовател... Но няма да се връщаме засега на моята планета, дядо, пук не ми личи, че работят, мързелив съм, това ми харесва... Нека поостанем още малко... Толкова мързел и смях е слязъл с мен, като дойдох на Земята... Нали всички пук говорят за реализация, за реалност... Нека е реален мързел, нали? Искам да се види...“ Тогава чу тихото гласче на тревата под него: „Моля те, премести се малко вече, масаж като се прави е с движение... Не си професионалист...“

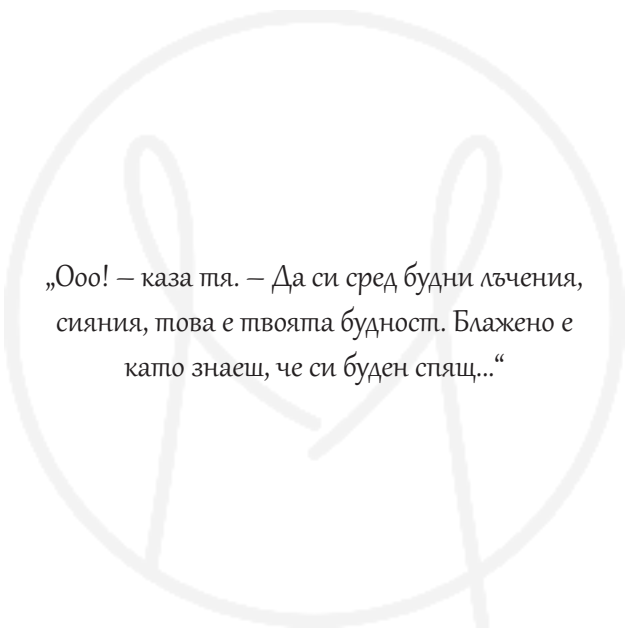

„Добро усмихнато утро!“ – казал гласът
в теб, признавайки майчинската упроба на
нощта... „Тя отново ме подмина, неவிждайки
ме в любовта си и така ме роди...“ „Но аз я
виждам – казало Слънцето, – в мен. Виждам
те! Не си роден, безсмъртен си! Безсмъртен е
денят, и нощта, огледалото е времето...

Добро утро, любов!“

Много думи в незнайното. Сънищата идват и си отиват. Пътеката е блестяща, звучно ароматна. Тишината се дели непрекъснато, образувайки вопъл. Намерихме ли се или се загубихме? Всичко се слива в танцуваща ивица, която осъзнаваш, че си. Лесно е, няма никой и нищо. Няма забрава, сънят вече те сънува...

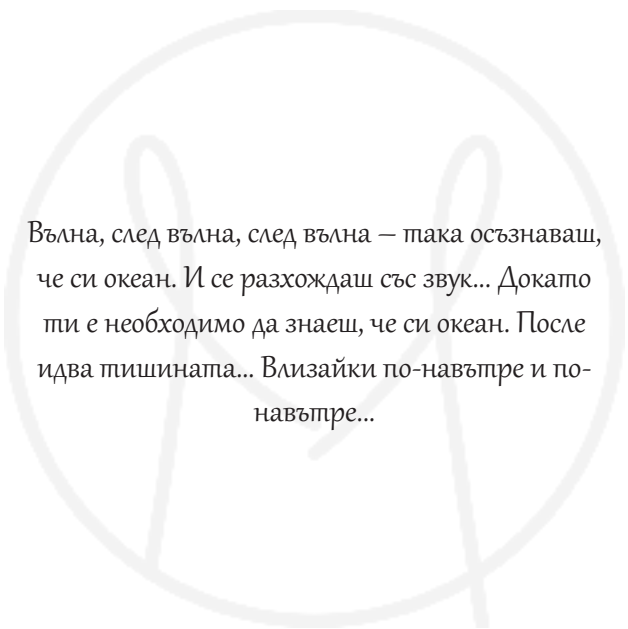

„Ооо! – каза тя. – Да си сред будни лъчения,
сияния, това е пвояпа будност. Блажено е
като знаеш, че си буден спящ..“

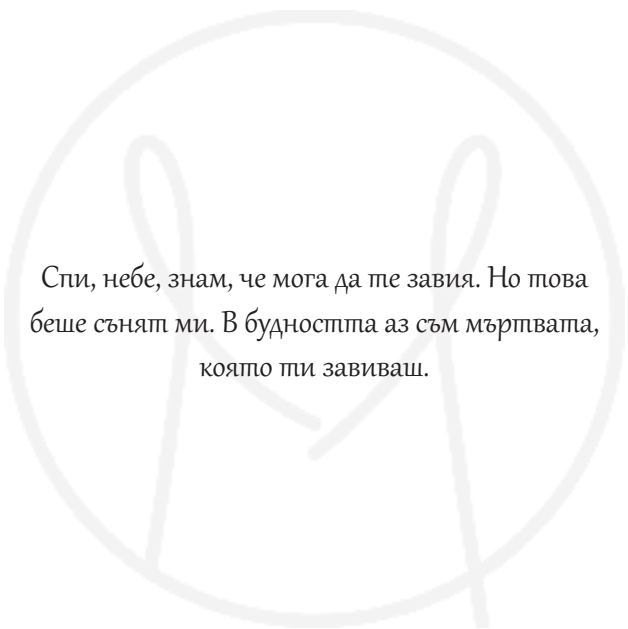
Ще ми простиш ли, че съм щастлива,
извинявай, припесних те, знам. Ще ми
простиш ли, че се усмихвам на глупостите,
които умът ми играе, извинявай, припесних
те, знам. Ще ми простиш ли, че когато
ме погледнеш, виждаш себе си в очите ми
и извърщаш поглед в стъраха си колко си
приличаме, извинявай, припесних те, знам.
Ще ми простиш ли, че те обичам така, както
съм мечтала да обичам себе си и най-после го
усещам ей така отвътре,

отвън, отдолу, отгоре, надълбоко, нашироко и
нависоко.

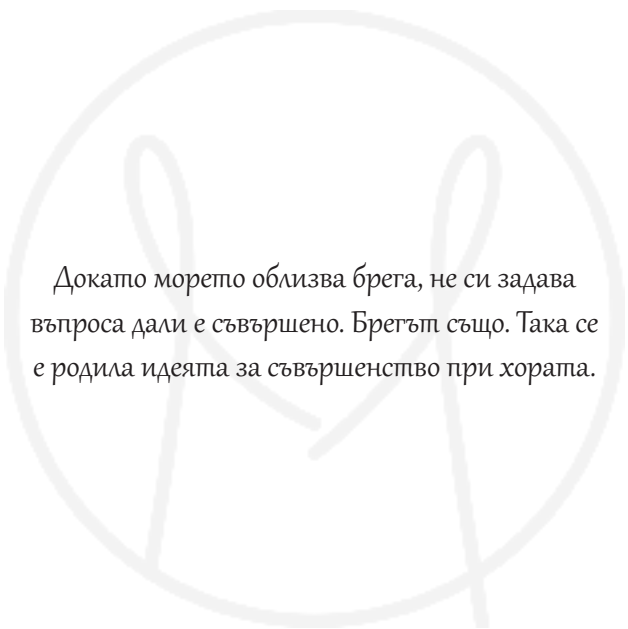
Извинявай, извини слънцето на очите ми,
извинявай, че съм влюбена в твоя блясък
и копнеж. Прости усмивката, прости
тишината, прости прегръдката, която си ти,
знам, припесних те, защото ти говориш това,
а не аз... Капката дъжд пада сега и говори,
говори... Прости, обичам те, вода съм... А
топъл е асфалтът, топъл, топъл...

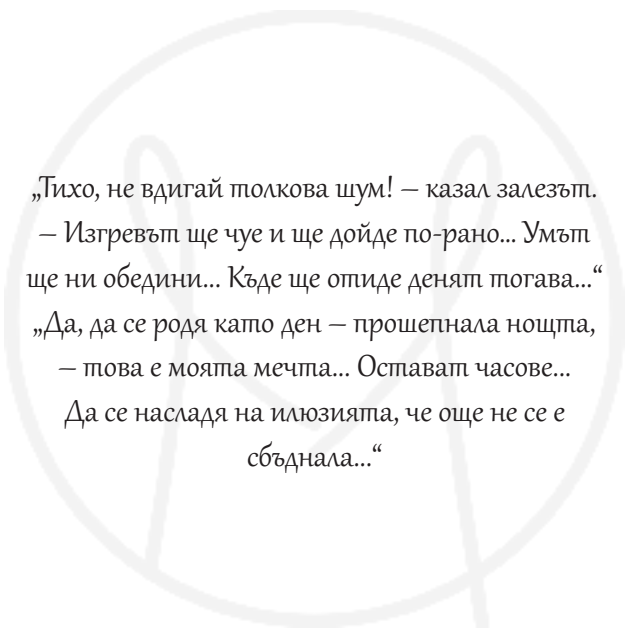
Вълна, след вълна, след вълна – така осъзнаваш,
че си океан. И се разхождаш със звук... Докапо
ти е необходимо да знаеш, че си океан. После
идва тишина... Влизайки по-навътре и по-
навътре...

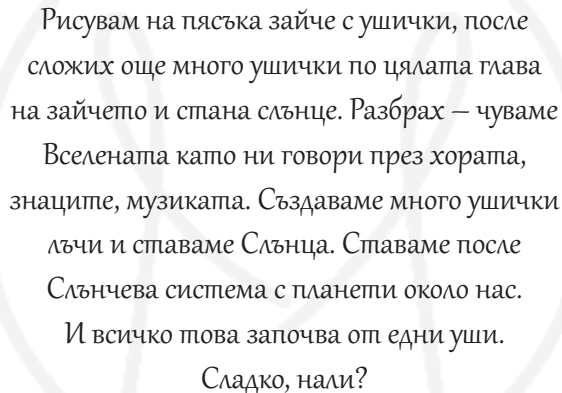
Спи, небе, знам, че мога да те завия. Но това
беше сънят ми. В будността аз съм мъртвата,
която ти завиваш.

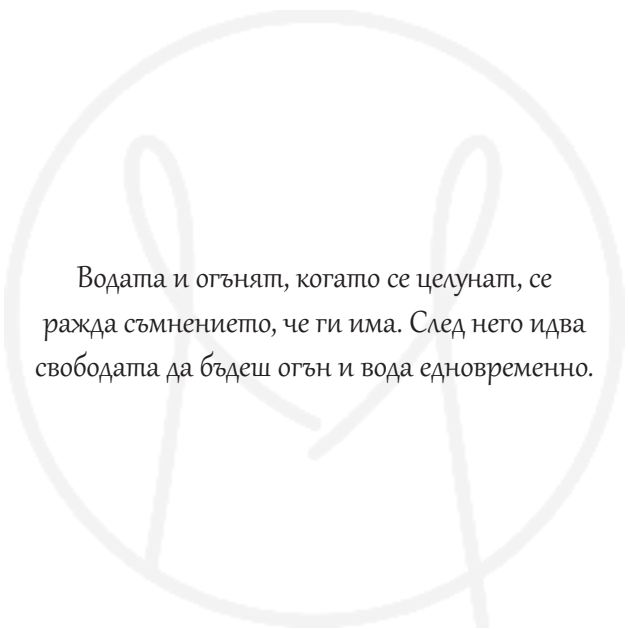
Дока̀то морето облизва брега, не си задава
въпроса дали е съвършено. Бре́гът също. Така се
е родила идеята за съвършенство при хората.

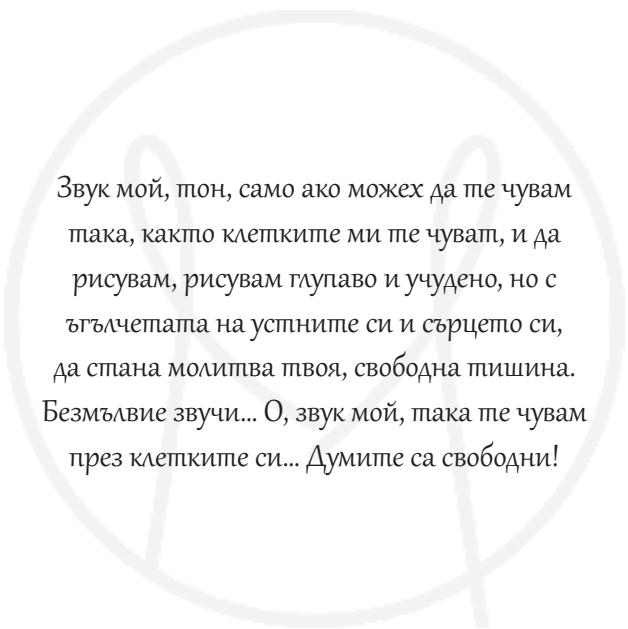
„Тихо, не вдигай полкова шум! – казал залезът.
– Изгревът ще чуе и ще дойде по-рано... Умът
ще ни обедини... Къде ще опиде денят погава...“
„Да, да се родя като ден – прошепнала нощта,
– това е моята мечта... Оставаат часове...
Да се наслажда на илюзията, че още не се е
сбъднала...“

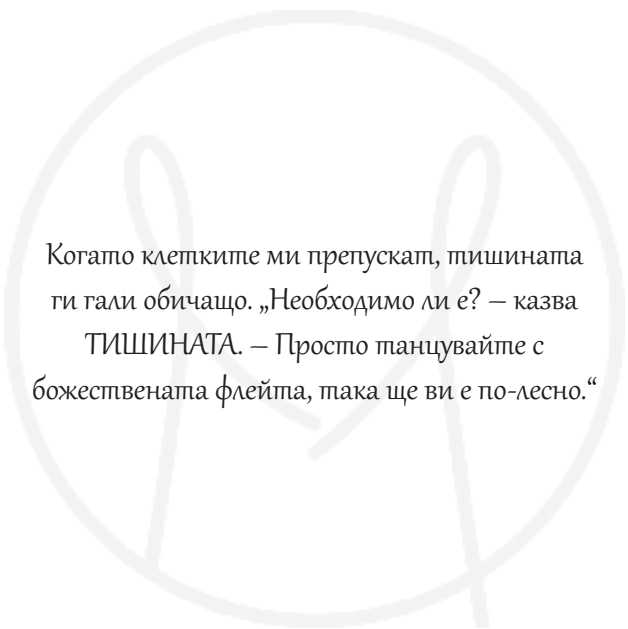
Рисувам на пясъка зайче с ушички, после
сложих още много ушички по цялата глава
на зайчето и стана слънце. Разбрах – чуваме
Вселената като ни говори през хората,
знаците, музиката. Създаваме много ушички
лъчи и ставаме Слънца. Ставаме после
Слънчева система с планети около нас.
И всичко това започва от едни уши.
Сладко, нали?

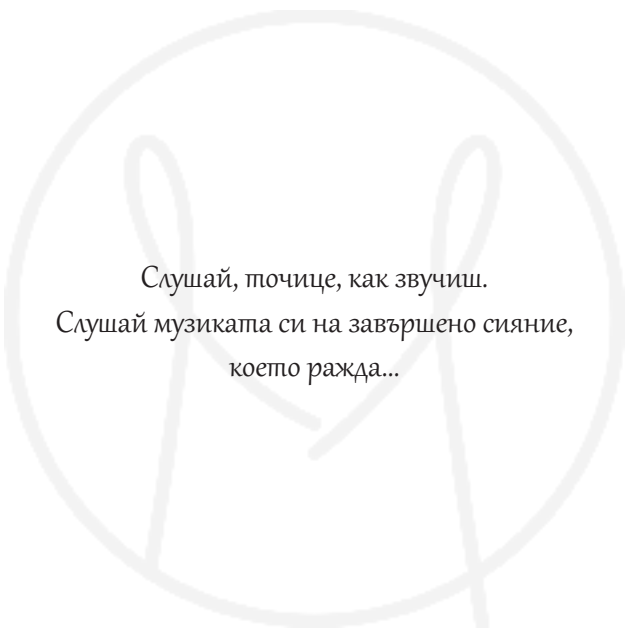
Водата и огънят, когато се целунат, се ражда съмнението, че ги има. След него идва свободата да бъдеш огън и вода едновременно.

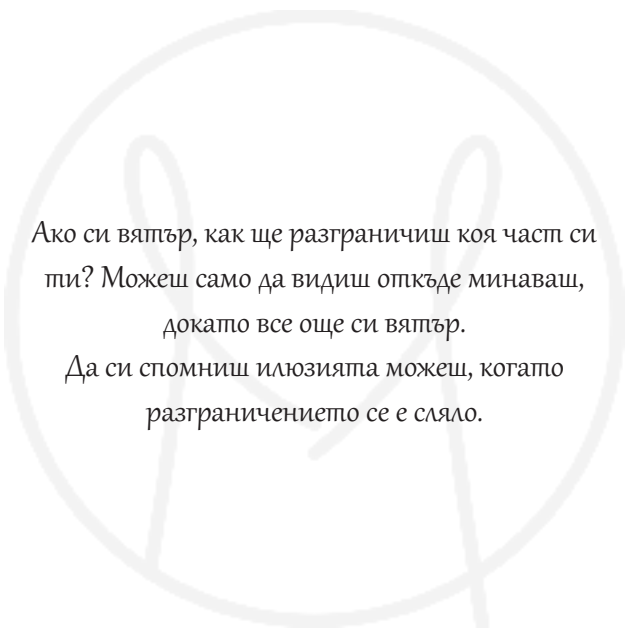
Звук мой, пон, само ако можех да те чувам
така, както клетките ми те чуват, и да
рисувам, рисувам глупаво и учудено, но с
тъгълчетата на устните си и сърцето си,
да стана молитва твоя, свободна тишина.
Безмълвие звучи... О, звук мой, така те чувам
през клетките си... Думите са свободни!

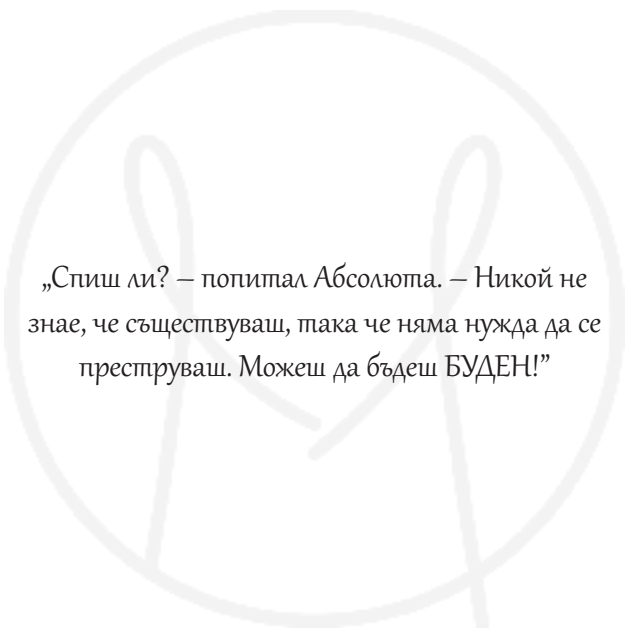
Когато клетките ми препускат, тишината
ти гали обичащо. „Необходимо ли е? – казва
ТИШИНАТА. – Просто танцувайте с
божествената флейта, така ще ви е по-лесно.“

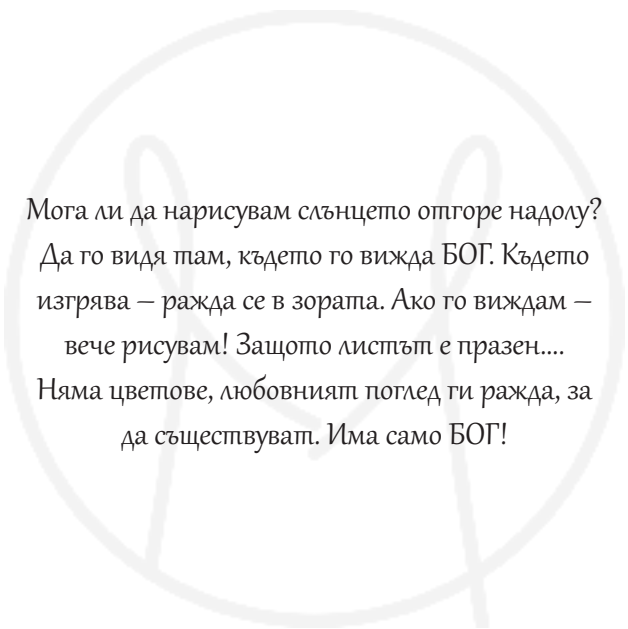
Слушай, почице, как звучиш.
Слушай музиката си на завършено сияние,
което ражда...

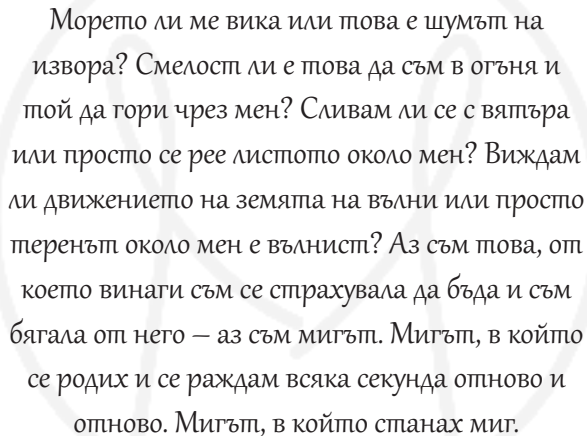
Ако си вятър, как ще разграничиш коя част си
ти? Можеш само да видиш откъде минаваш,
докато все още си вятър.
Да си спомниш илюзията можеш, когато
разграничението се е сляло.

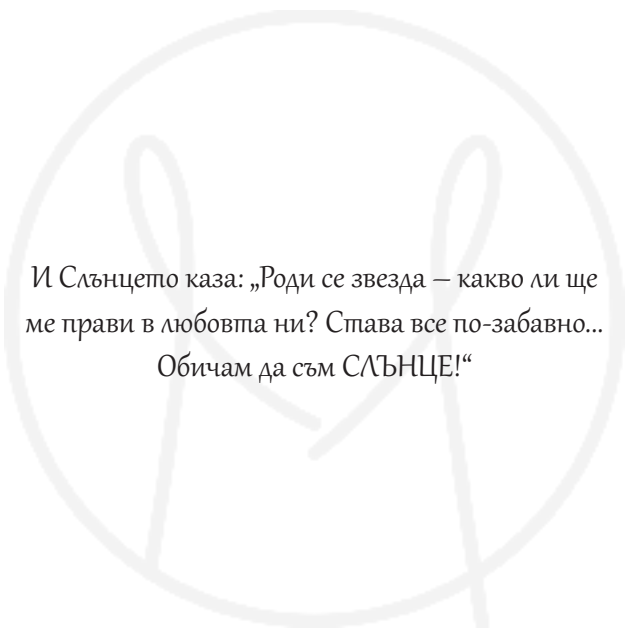
„Спиш ли? – попитал Абсолюта. – Никой не
знае, че съществуващ, така че няма нужда да се
преструваш. Можеш да бъдеш БУДЕН!”

Мога ли да нарисувам слънцето отгоре надолу?
Да го видя там, където го вижда БОГ. Където
изгрява – ражда се в зората. Ако го виждам –
вече рисувам! Защото листът е празен....
Няма цветове, любовният поглед ги ражда, за
да съществуват. Има само БОГ!

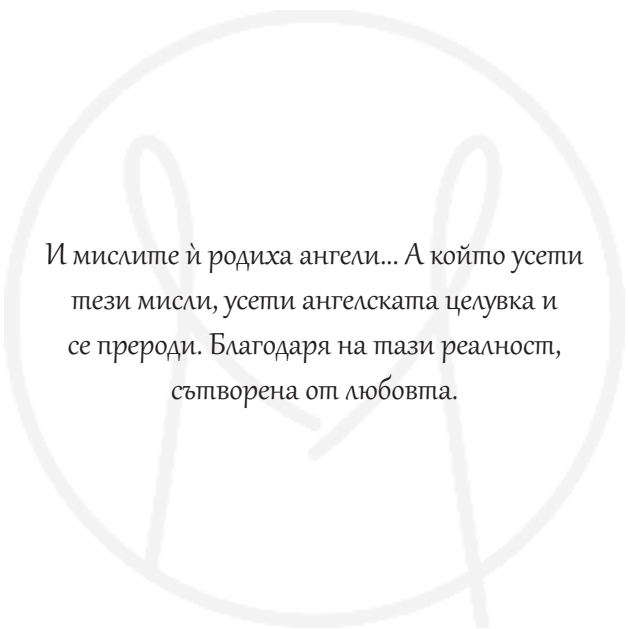
Морето ли ме вика или това е шумът на извора? Смелост ли е това да съм в огъня и той да гори чрез мен? Сливам ли се с вятъра или просто се рее листопо около мен? Виждам ли движението на земята на вълни или просто перенът около мен е вълнист? Аз съм това, от което винаги съм се спрахувала да бъда и съм бягала от него – аз съм мигът. Мигът, в който се родих и се раждам всяка секунда отново и отново. Мигът, в който станах миг.

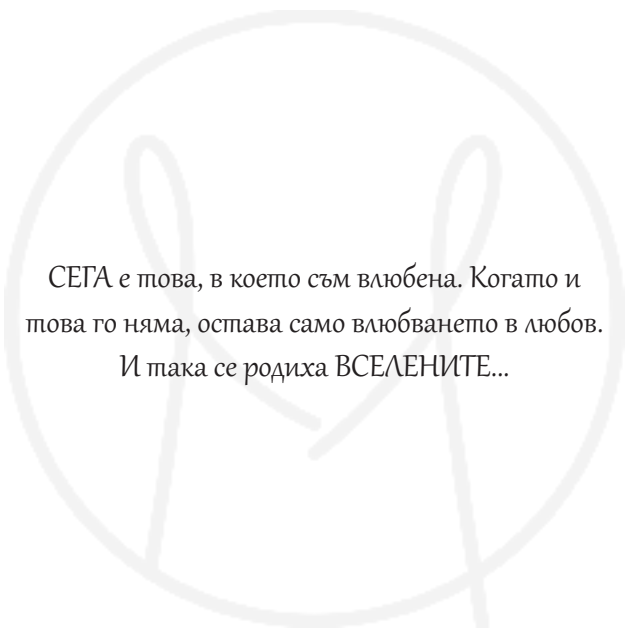
И Слънцето каза: „Роди се звезда – какво ли ще
ме прави в любовта ни? Става все по-забавно...
Обичам да съм СЛЪНЦЕ!“

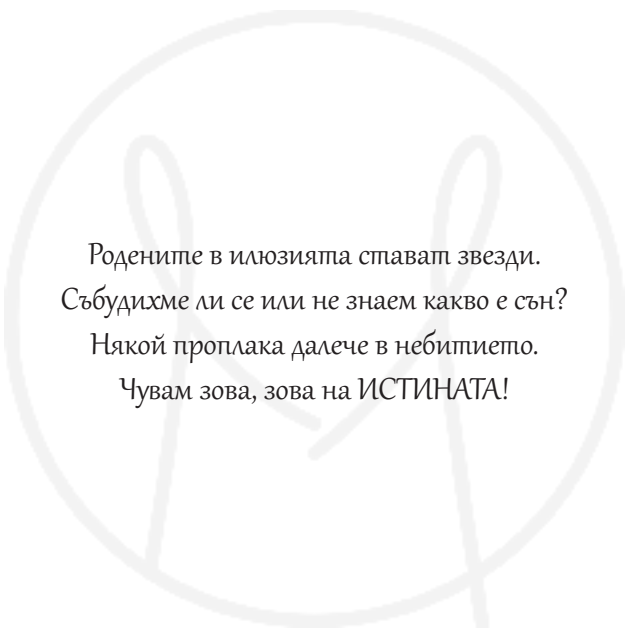
Нека умът ни е тихата любов на сърцето...

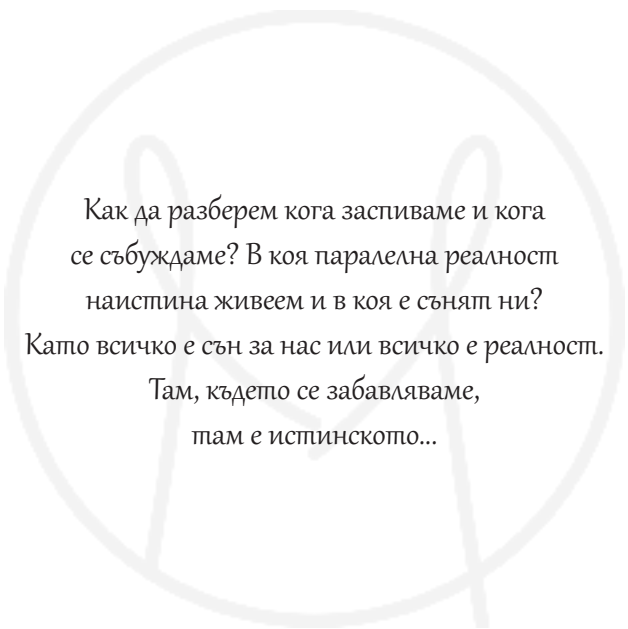
И мислите ѝ родиха ангели... А който усети
тези мисли, усети ангелската целувка и
се прероди. Благодаря на тази реалност,
сътворена от любовта.

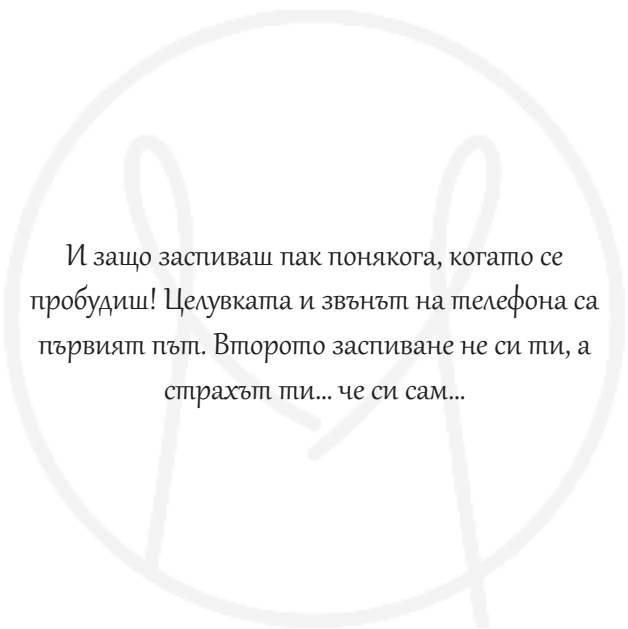
СЕГА е това, в което съм влюбена. Когато и
това го няма, остава само влюбването в любов.
И така се родиха ВСЕЛЕНИТЕ...

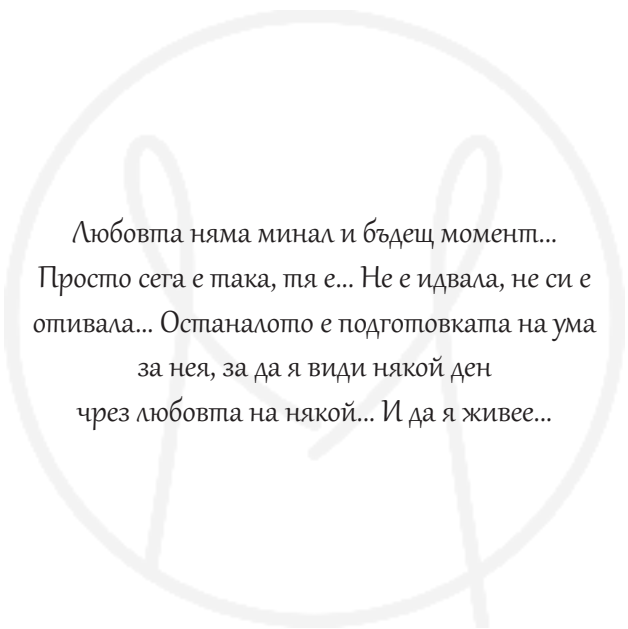
Родените в илюзията стават звезди.
Събудихме ли се или не знаем какво е сън?
Някой проплака далече в небитието.
Чувам зова, зова на ИСТИНАТА!

Как да разберем кога заспиваме и кога
се събуждаме? В коя паралелна реалност
наистина живеем и в коя е сънят ни?
Капо всичко е сън за нас или всичко е реалност.
Там, където се забавляваме,
там е истинското...

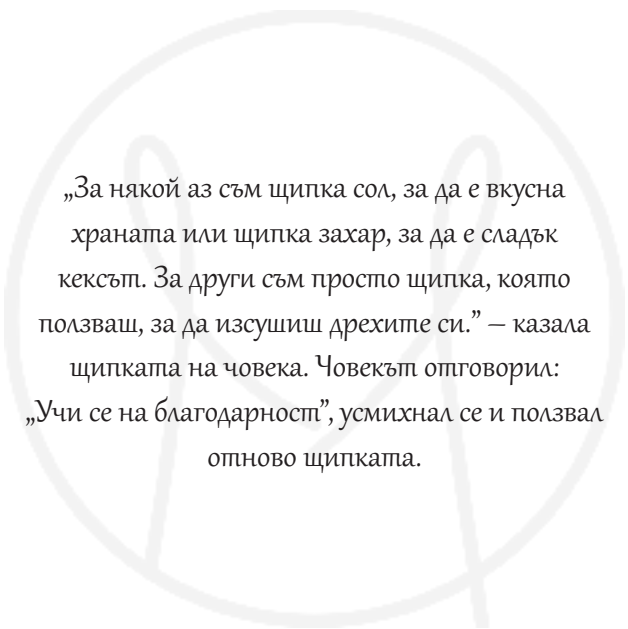

И защo заспиваш пак понякога, когато се
пробудиш! Целувката и звънът на телефона са
първият път. Второто заспиване не си ти, а
страхът ти... че си сам...

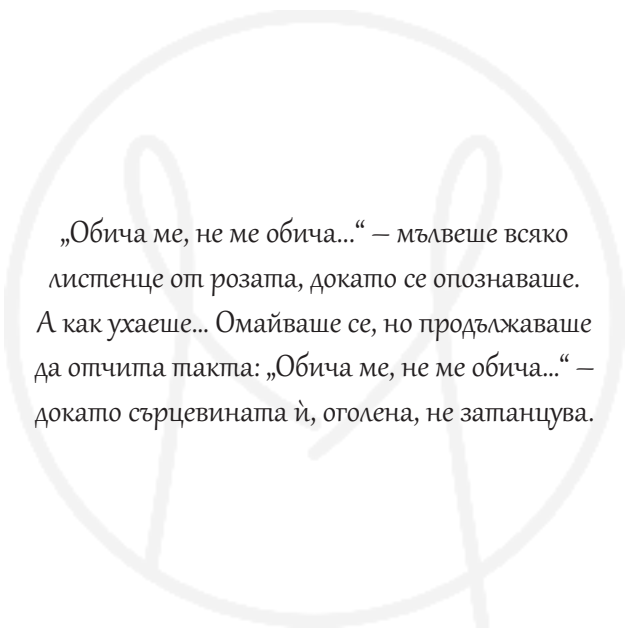

Любовта няма минал и бъдещ момент...
Просто сега е така, тя е... Не е идвала, не си е
отивала... Оспаналото е подготовката на ума
за нея, за да я види някой ден
чрез любовта на някой... И да я живее...

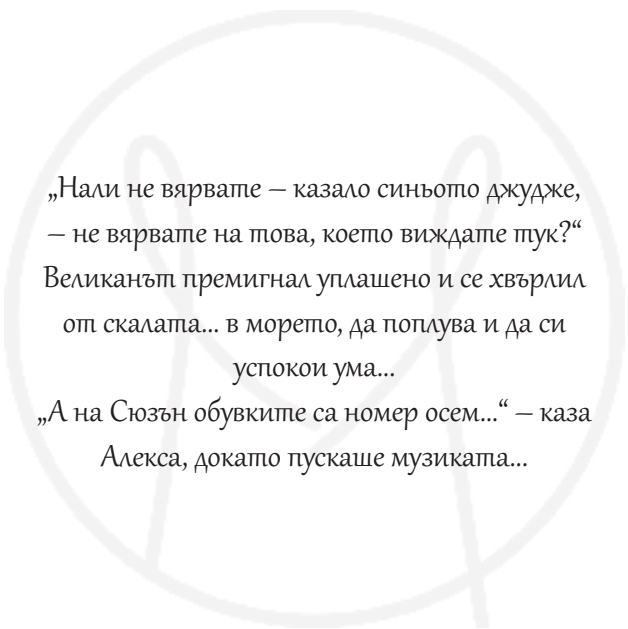

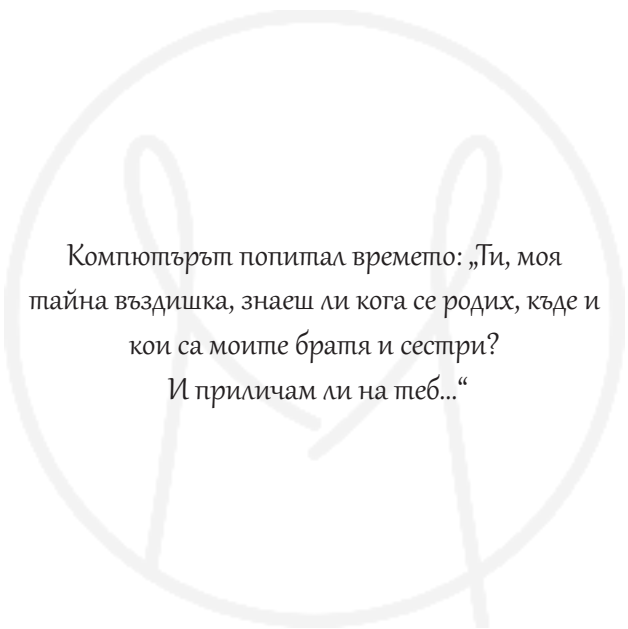
„За някой аз съм щипка сол, за да е вкусна храната или щипка захар, за да е сладък кексът. За други съм просто щипка, която ползваш, за да изсушиш дрехите си.” – казала щипката на човека. Човекът отговорил: „Учи се на благодарност”, усмихнал се и ползвал отново щипката.

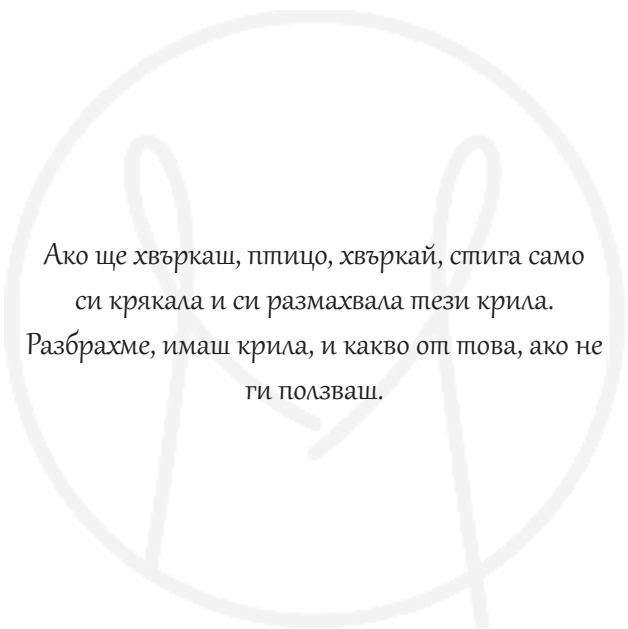
„Обича ме, не ме обича...“ – мълвеше всяко
листенце от розата, докато се опознаваше.
А как ухаеше... Омайваше се, но продължаваше
да опчита пакта: „Обича ме, не ме обича...“ –
докато сърцевината ѝ, оголена, не запанцува.

„Нали не вярвате – казалو синьото джудже,
– не вярвате на това, което виждате пук?“
Великанът премигнал уплашено и се хвърлил
от скалата... в морето, да поплува и да си
успокои ума...
„А на Сюзън обувките са номер осем...“ – каза
Алекса, докато пускаше музиката...

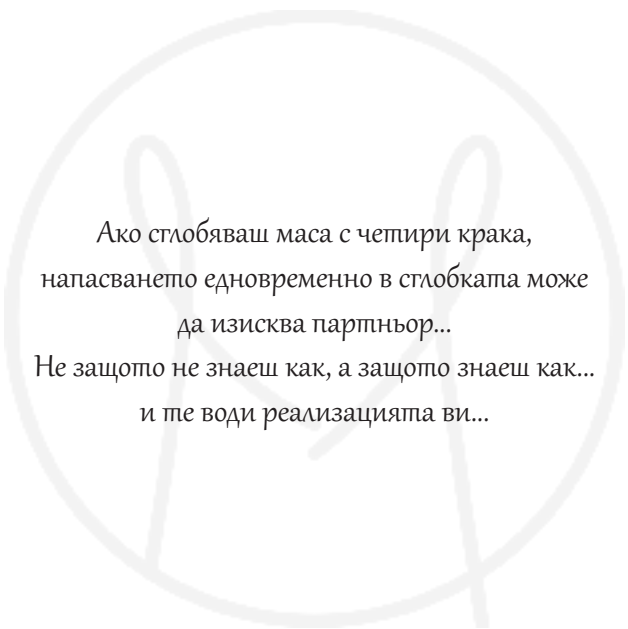

Компютърът попитал времето: „Ти, моя
тайна въздишка, знаеш ли кога се родих, къде и
кои са моите братя и сестри?
И приличам ли на теб...“

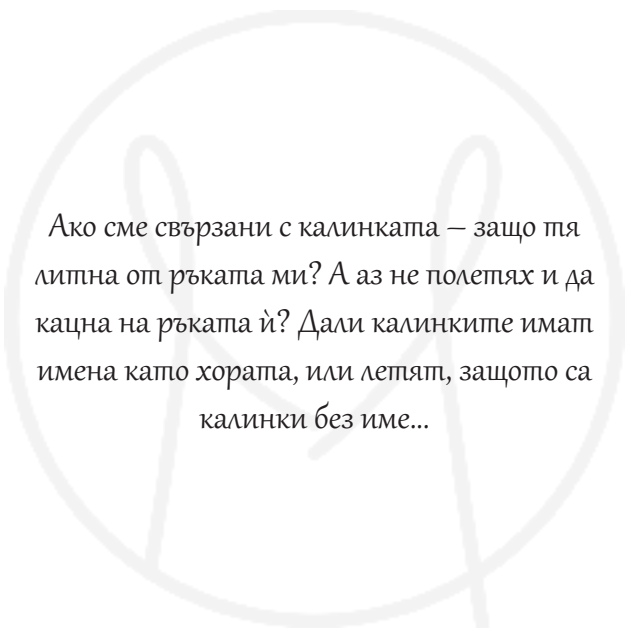
Ако ще хвъркаш, птицо, хвъркай, спига само
си крякала и си размахвала тези крила.
Разбрахме, имаш крила, и какво от това, ако не
ги ползваш.

„Очите са ти зачервени и подути, приятелко
– казало жабчето на рибката. – Сигурно
много хлор има във водата. Учи се да се качваш
понякога на някое листо, може да си почиваш
очите така.“ Рибката възкликнала: „Чудесна
идея, ще плувам по гръб във водата – така ще
виждам небето и безкрая му постоянно.
Очите ми това искат, за това са били пъжни...
За това и са създадени – да виждат
летящите...“

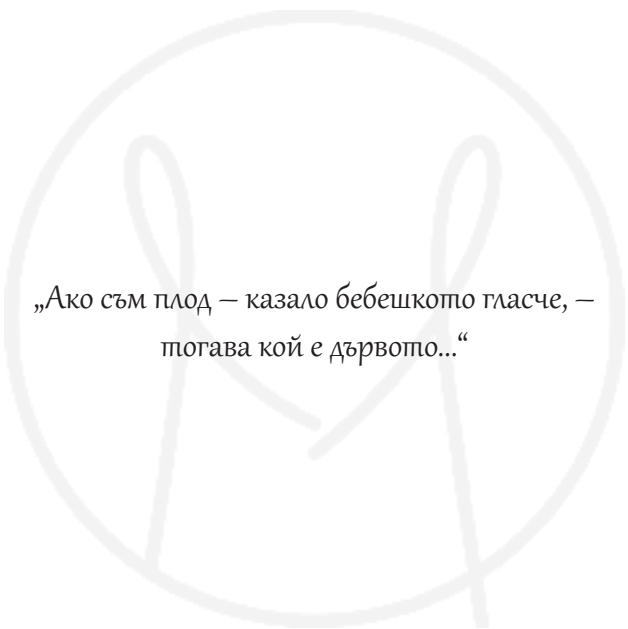

Ако сглобяваш маса с четири крака,
напасването едновременно в сглобката може
да изисква партньор...
Не защото не знаеш как, а защото знаеш как...
и те води реализацията ви...

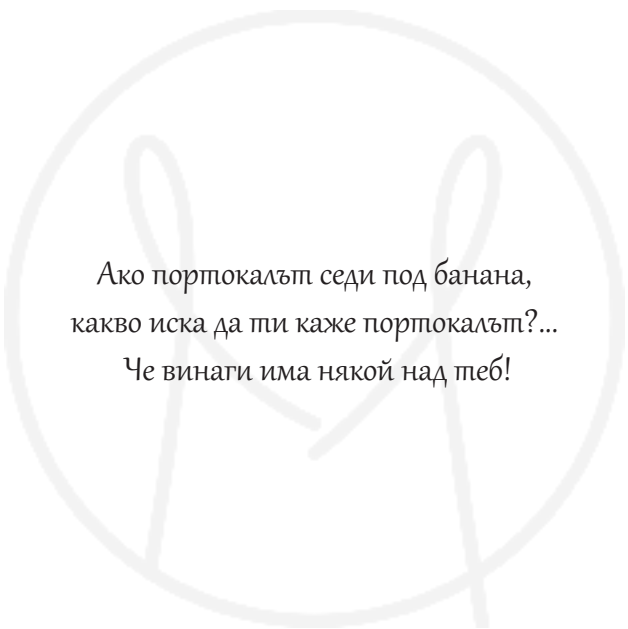
„Искам да те виждам по-ясно, да съм по-близо до теб!“ – казала черешката на слънцето, докато висяла на клонката в двойка... Обърнала се смело и гордо нагоре, но в напъна си се откъснала и паднала на поляната... Паднали двете черешки, защото клонката им била една... „Студено е“ – промълвила черешката, докато тихо заспивала в незрялостта си. Другата черешка видяла, че вече може да говори... и отговорила: „Е, получи ни се... Другият път повече... Не губи вяра...“

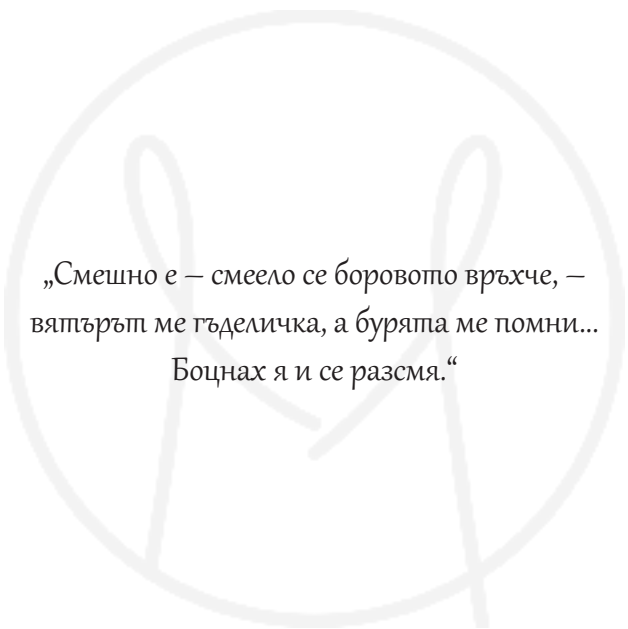
Ако сме свързани с калинката – защо тя
литна от ръката ми? А аз не полетях и да
кацна на ръката ѝ? Дали калинките имат
имена като хората, или летят, защото са
калинки без име...

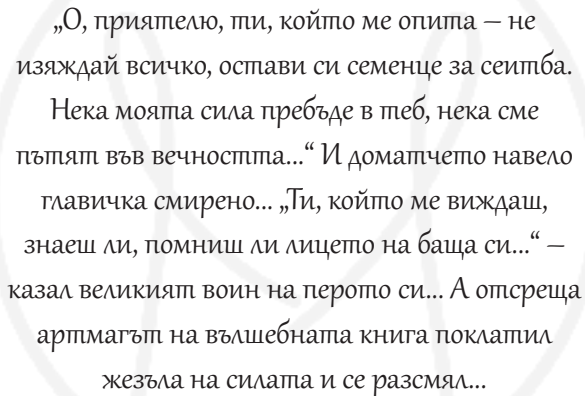
„Ако съм плод – казало бебешкото гласче, –
тогава кой е дървото...“

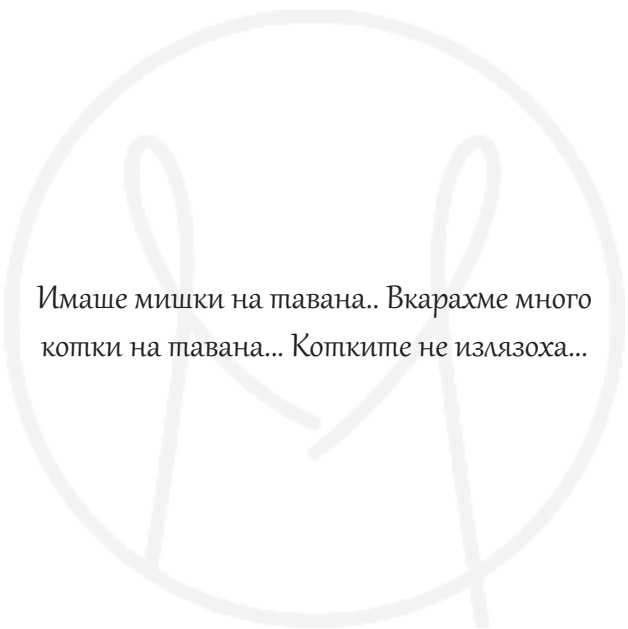
Ако портокалът седи под банана,
какво иска да ти каже портокалът?...
Че винаги има някой над теб!

„Смешно е – смело се боровото връхче, –
вяпърът ме гъделичка, а бурята ме помни...
Боцнах я и се разсмя.“

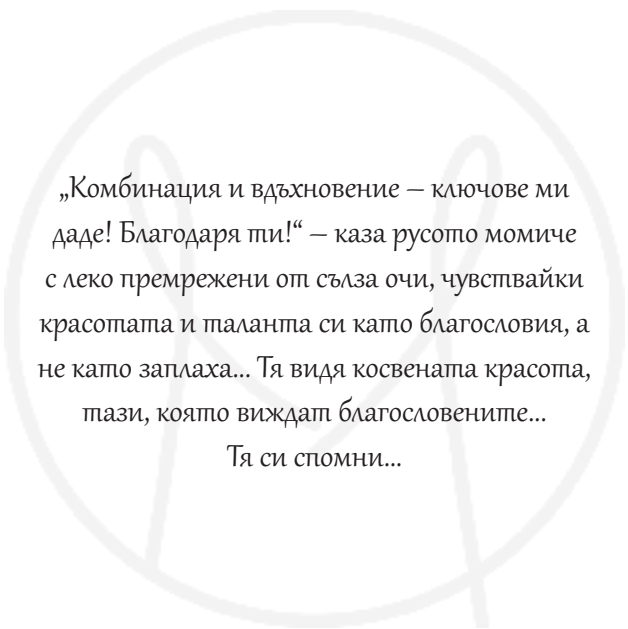

„О, приятелю, ти, който ме опита – не
изяждай всичко, остави си семенце за сеитба.
Нека моята сила пребъде в теб, нека сме
пътят във вечността...“ И домапчето навело
главичка смирено... „Ти, който ме виждаш,
знаеш ли, помниш ли лицето на баща си...“ –
казал великият воин на перото си... А отсреща
артмагът на вълшебната книга поклапил
жезла на силата и се разсмял...

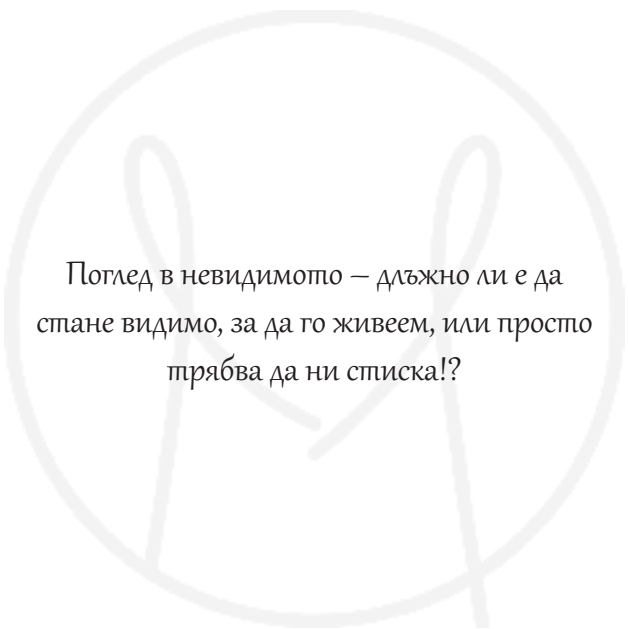
Имаше мишки на тавана.. Вкарахме много
копки на тавана... Котките не излязоха...

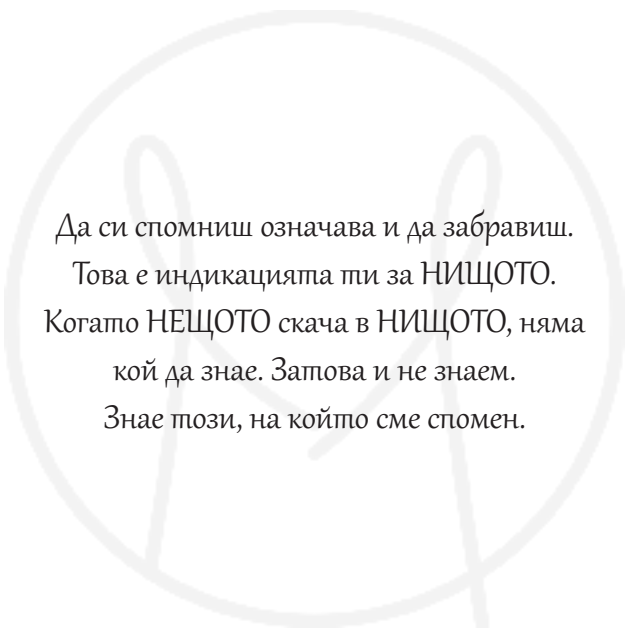

„Комбинация и вдъхновение – ключове ми даде! Благодаря ти!“ – каза русото момиче с леко премрежени от сълза очи, чувствайки красотата и таланта си като благословия, а не като заплаха... Тя видя косвената красота, пази, която виждат благословените...

Тя си спомни...

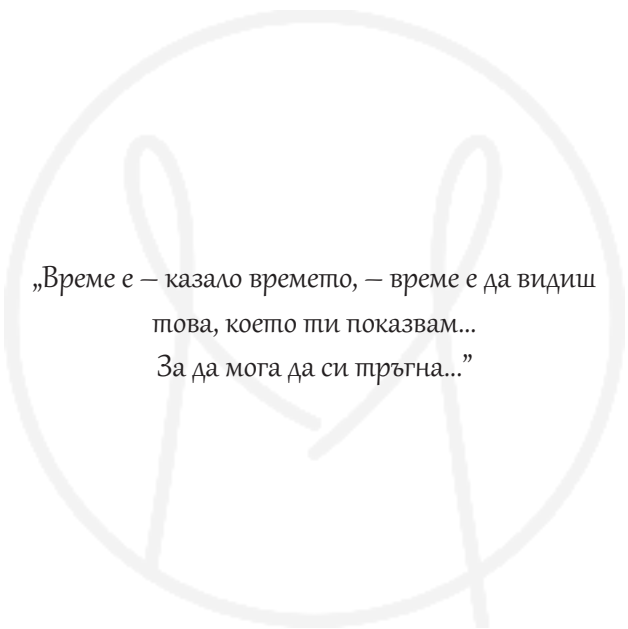
Поглед в невидимото – длъжно ли е да
стане видимо, за да го живеем, или просто
трябва да ни стиска!?

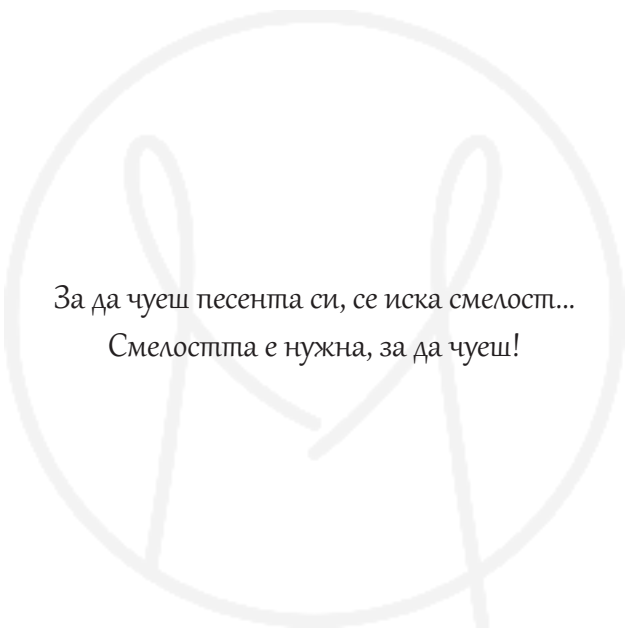
Да си спомниш означава и да забравиш.
Това е индикацията ти за НИЩОТО.
Когато НЕЩОТО скача в НИЩОТО, няма
кой да знае. Затова и не знаем.
Знае този, на който сме спомен.

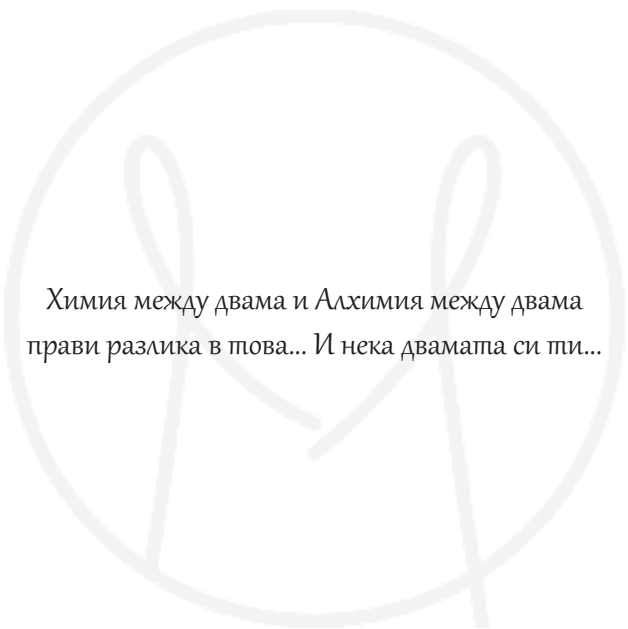
Да изчезнеш, да си нищо... Да си всичко...

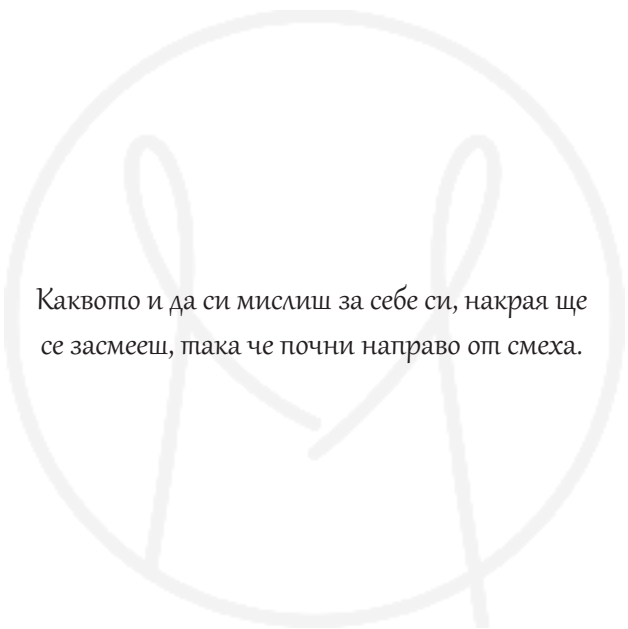
„Време е – казало времето, – време е да видиш
това, което ти показвам...
За да мога да си пръгна...”

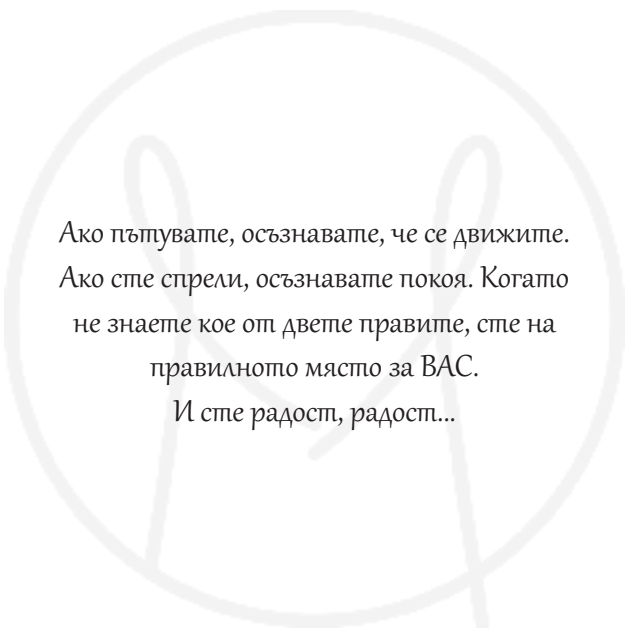
За да чуеш песента си, се иска смелост...
Смелостта е нужна, за да чуеш!

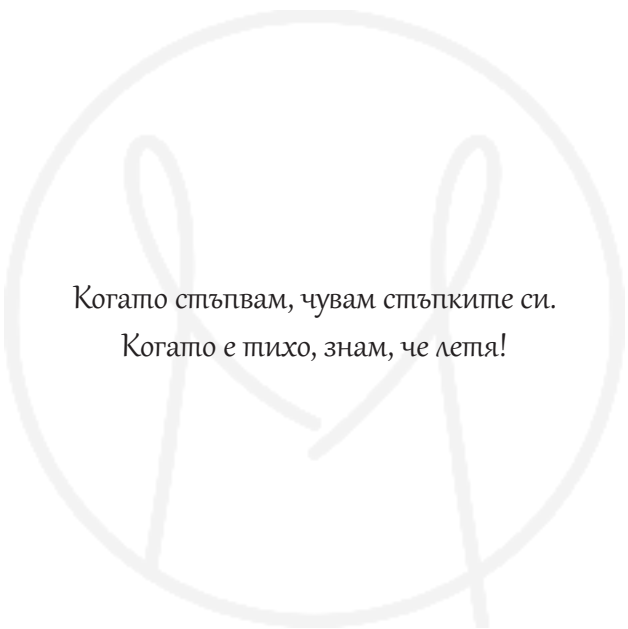
Химия между двама и Алхимия между двама
прави разлика в пова... И нека двамапа си пи...

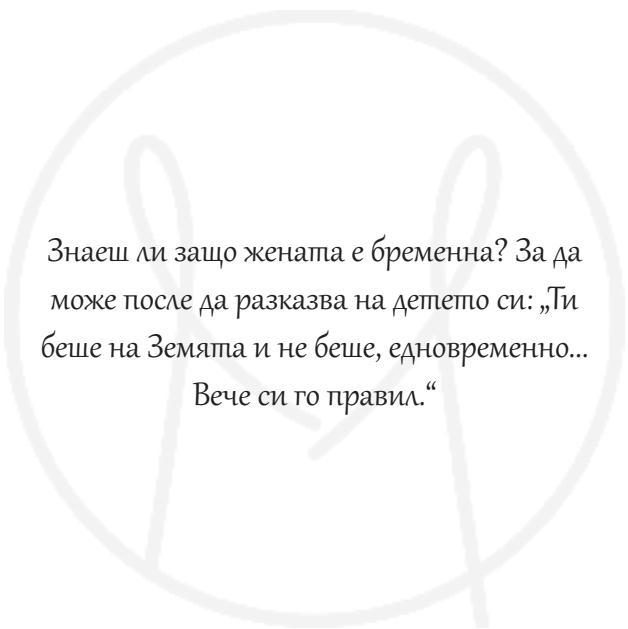
Каквото и да си мислиш за себе си, накрая ще се засмееш, така че почни направо от смеха.

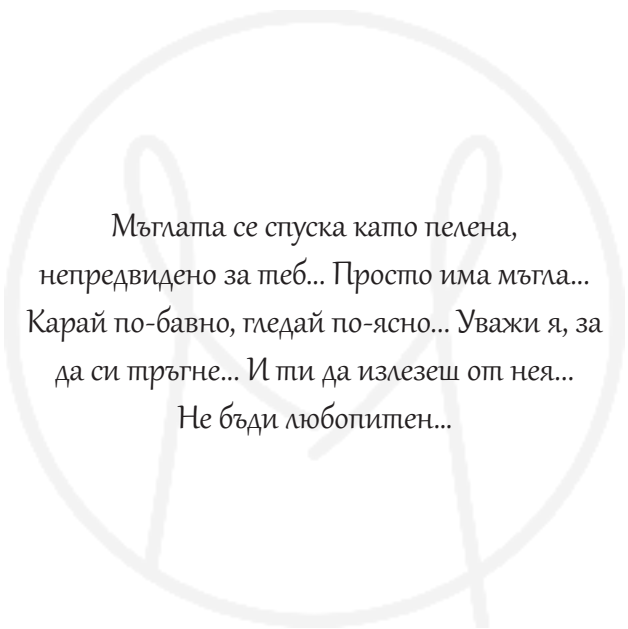
Ако пътувате, осъзнавате, че се движите.
Ако сте спрели, осъзнавате покоя. Когато
не знаете кое от двете правите, сте на
правилното място за ВАС.
И сте радост, радост...

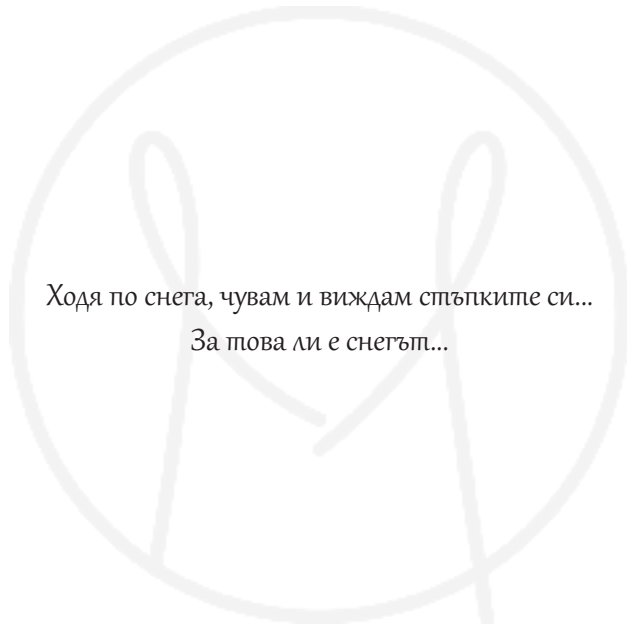
Когато стъпвам, чувам стъпките си.
Когато е тихо, знам, че летя!

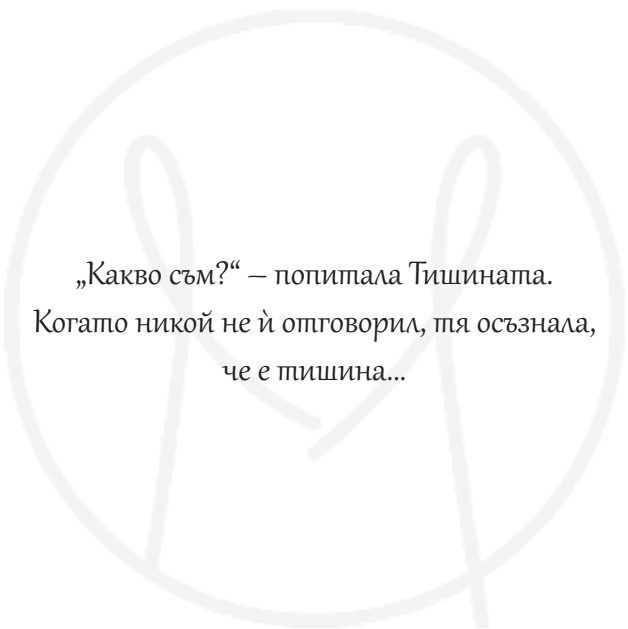
Знаеш ли защо жената е бременна? За да
може после да разказва на детето си: „Ти
беше на Земята и не беше, едновременно...
Вече си го правил.“

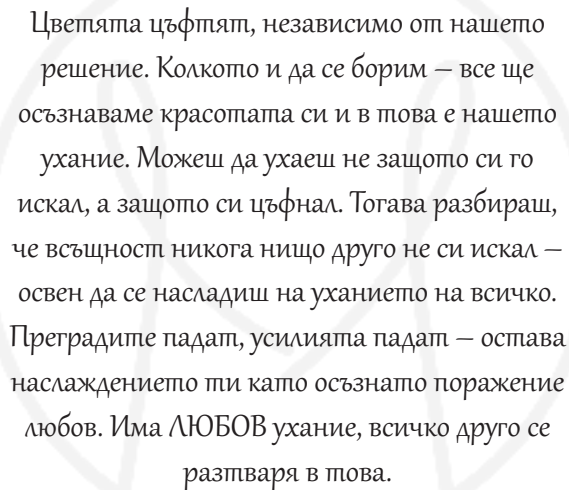
Мъглата се спуска като пелена,
непредвидено за теб... Просто има мъгла...
Карай по-бавно, гледай по-ясно... Уважи я, за
да си пръгне... И ти да излезеш от нея...
Не бъди любопитен...

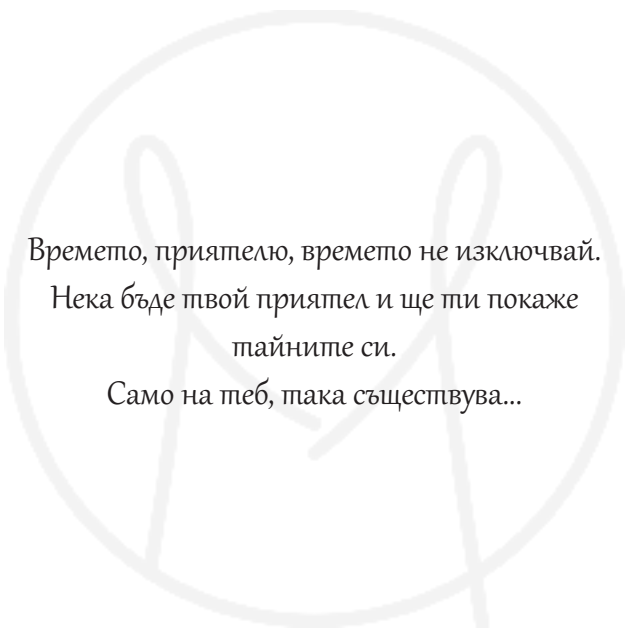
Ходя по снега, чувам и виждам спъпките си...
За това ли е снегът...

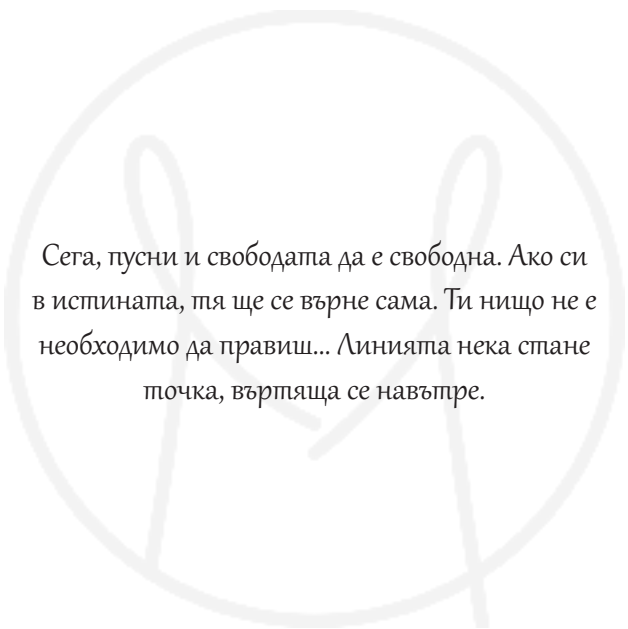
„Какво съм?“ – попитала Тишинапа.
Когато никой не ѝ отговорил, тя осъзнала,
че е тишина...

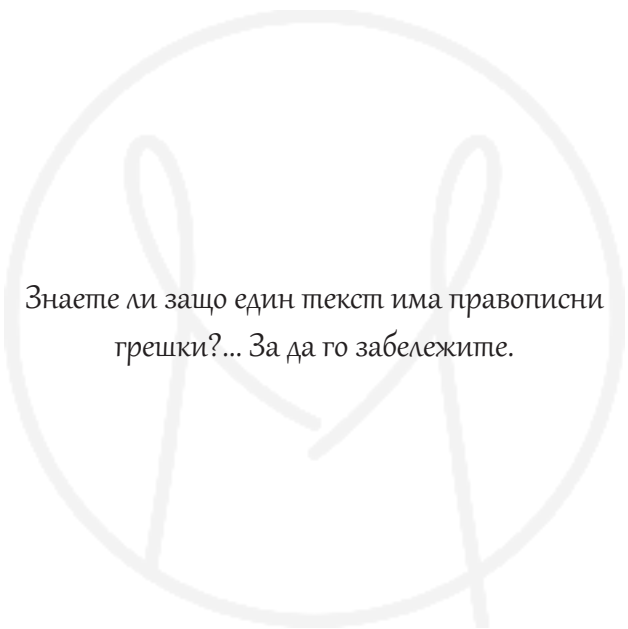
Цветята цъфтят, независимо от нашето решение. Колкото и да се борим – все ще осъзнаваме красотата си и в това е нашето ухание. Можеш да ухаеш не защото си го искал, а защото си цъфнал. Тогава разбираш, че всъщност никога нищо друго не си искал – освен да се насладиш на уханието на всичко. Преградите падат, усилията падат – остава наслаждението ти като осъзнато поражение любов. Има ЛЮБОВ ухание, всичко друго се разтваря в това.

Времето, приятелю, времето не изключвай.
Нека бъде твоят приятел и ще ти покаже
тайните си.
Само на теб, така съществува...

Сега, пусни и свободата да е свободна. Ако си
в истината, тя ще се върне сама. Ти нищо не е
необходимо да правиш... Линията нека стане
точка, въртяща се навътре.

Знаете ли защо един текст има правописни грешки?... За да го забележите.

ЗА АВТОРА

Милена Маап Дзен учител на новото време Тя е Мастър на Тантра, Алхимия и Трансмутация на Ума. Има над 40-годишна практика, обучавана е в различни страни в тайни школи с въпрешно знание.

Притежава бакалавърски и магистърски степени с икономическа, социална и здравна насоченост. Има многогодишен опит като бизнес предприемач, дизайнер и бизнес консултант. Тя е лектор и водещ на индивидуални и групови курсове и медитации.

Милена Маап е майстор в осъзнаването и разграничаването на реалността и илюзията. Работата ѝ се състои в провеждането на различни практики със социална, психологическа и бизнес предназначеност.

Милена Маап е човек на изкуството и хората описват нейната харизматичност като опличителна. Тя е от онези хора, които вдъхновяват с начина, по който се обличат, с начина по който говорят, с начина по който

пият кафето си, забавляват се и живеят, с усмивката и личността си.

Тя е човек-път, от който лъха вяра, любов и аромат на истински, непринуден живот.

Милена Маат е ръководител на Агенция за звездни Таланти „МААТ“, както и на Академия за личностно развитие и езотерична духовност „Кондора-Мелхезедек“.

Създател и водещ е на специална програма „Живо живеене“, в която всеки се пробужда да живее в радост, любов, изобилие и лекота,. Така както и за каквото е създаден от Бог, партнирайки на едно велико съзнание наречено ЛЮБОВ..

© Милена Маат, автор
Първо издание на български език – 2020 г.
www.milenamaat.com
цена: разпространява се бесплатно

© Милена Маат, автор
Първо издание на български език – 2020 г.
www.milenamaat.com
цена: разпространява се бесплатно

Добра среща!

Милена Маат е Човек Усмивка. Думите ѝ са Божия благодат – автентични и по човешки топли. Радостта от срещата с нея се излива в звънлив смях от любопитна детска закачка и ангелска игра. В „Съзерцание Книга 1“ са събрани скъпоценни фрази на Милена Маат, в които, колкото и пъти да четеш, откриваш по нещо ново. И там, между играещите си с редовете думи, се събуждат сетивата за истината. Така се раждат и щастията, и пъгата, за да се слепят блажено в любовта.